

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2020/C 414/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2020/C 414/02

Sprawa C-66/18: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 października 2020 r. – Komisja Europejska / Węgry [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Dopuszczalność – Właściwość Trybunału – Układ ogólny w sprawie handlu usługami – Artykuł XVI – Dostęp do rynku – Lista szczegółowych zobowiązań – Warunek dotyczący istnienia zezwolenia – Artykuł XX ust. 2 – Artykuł XVII – Traktowanie narodowe – Usługodawca mający siedzibę w państwie trzecim – Uregulowanie krajowe państwa członkowskiego nakładające warunki na świadczenie usług szkolnictwa wyższego na jego terytorium – Wymóg dotyczący zawarcia umowy międzynarodowej z państwem siedziby usługodawcy – Wymóg dotyczący prowadzenia kształcenia w państwie siedziby usługodawcy – Zmiana warunków konkurencji na korzyść usługodawców krajowych – Względy uzasadniające – Porządek publiczny – Zapobieganie praktykom wprowadzającym w błąd – Artykuł 49 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Dyrektywa 2006/123/WE – Usługi na rynku wewnętrznym – Artykuł 16 – Artykuł 56 TFUE – Swoboda świadczenia usług – Istnienie ograniczenia – Względy uzasadniające – Nadrzędny wzgląd interesu publicznego – Porządek publiczny – Zapobieganie praktykom wprowadzającym w błąd – Wysoki poziom szkolnictwa – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 13 – Wolność akademicka – Artykuł 14 ust. 3 – Wolność tworzenia placówek edukacyjnych – Artykuł 16 – Wolność prowadzenia działalności gospodarczej – Artykuł 52 ust. 1]

2

2020/C 414/03	Sprawa C-134/19 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 października 2020 r. – Bank Refah Kargaran / Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska [Odwołanie – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB) – Artykuł 29 TUE – Artykuł 215 TFUE – Środki ograniczające podjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu – Szkoda i krzywda, jakie miały zostać poniesione przez stronę wnoszącą odwołanie wskutek umieszczenia lub pozostawienia jej nazwy w wykazie osób i podmiotów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Skarga o odszkodowanie i zadośćuczynienie – Właściwość Trybunału do orzekania w przedmiocie żądania naprawienia szkody i krzywdy, jakie miały zostać poniesione z powodu środków ograniczających przewidzianych w decyzjach wydanych w ramach WPZiB – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Niewystarczające uzasadnienie aktów ustanawiających środki ograniczające]	3
2020/C 414/04	Sprawa C-181/19: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landessozialgericht Nordrhein-Westfalen – Niemcy) – Jobcenter Krefeld – Widerspruchsstelle / JD [Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ osób – Pracownicy – Rozporządzenie (UE) nr 492/2011 – Artykuł 7 ust. 2 – Równość traktowania – Przywileje socjalne – Artykuł 10 – Dzieci uczęszczające do szkoły – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 24 – Świadczenia z zakresu pomocy społecznej – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 4 – Artykuł 70 – Specjalne nieskładkowe świadczenia pieniężne – Pracownik migrujący mający na swoim utrzymaniu dzieci uczęszczające do szkoły w przyjmującym państwie członkowskim]	4
2020/C 414/05	Sprawa C-235/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal – Zjednoczone Królestwo) – United Biscuits (Pensions Trustees) Limited, United Biscuits Pension Investments Limited / Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs [Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 135 ust. 1 lit. a) – Zwolnienie transakcji ubezpieczeniowych – Świadczenie usług zarządzania funduszami emerytalnymi na rzecz spółki powierniczej przez zarządzających inwestycjami – Wykluczenie jakiegokolwiek formy zwolnienia z odpowiedzialności z tytułu ryzyka – Pracowniczy program emerytalny – Krajowa praktyka podatkowa – Prowadzenie działalności ubezpieczeniowej – Podmioty posiadające zezwolenie – Podmioty nieposiadające takiego zezwolenia – Pojęcie „transakcji ubezpieczeniowych”]	5
2020/C 414/06	Sprawy połączone C-245/19 i C-246/19: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 października 2020 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Cour administrative – Luksemburg) – État luxembourgeois / B (C-245/19) i État luxembourgeois / B, C, D, F.C. (C-246/19) [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2011/16/UE – Współpraca administracyjna w dziedzinie opodatkowania – Artykuły 1 i 5 – Nakaz przekazania informacji właściwemu organowi państwa członkowskiego działającemu w następstwie wniosku o wymianę informacji ze strony właściwego organu innego państwa członkowskiego – Osoba posiadająca informacje, do której właściwy organ pierwszego państwa członkowskiego kieruje nakaz przekazania informacji – Podatnik, którego dotyczy dochodzenie będące u podstaw wniosku właściwego organu drugiego państwa członkowskiego – Osoby trzecie z którymi tego podatnika łączą stosunki prawne, bankowe, finansowe lub bardziej ogólnie gospodarcze – Ochrona sądowna – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Prawo do skutecznego środka prawnego – Artykuł 52 ust. 1 – Ograniczenie – Podstawa prawna – Poszanowanie istoty prawa do skutecznego środka prawnego – Istnienie środka prawnego umożliwiającego zainteresowanym podmiotom prawa uzyskanie skutecznej kontroli wszystkich istotnych okoliczności faktycznych i prawnych oraz skutecznej ochrony sądowej praw zagwarantowanych im prawem Unii – Cel interesu ogólnego uznawany przez Unię – Zwalczanie oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania na szczeblu międzynarodowym – Proporcjonalność – Informacje, będące przedmiotem nakazu przekazania informacji, „które wydają się istotne” – Kontrola sądowa – Zakres – Okoliczności osobiste, aspekty czasowe i rzeczowe, które należy uwzględnić]	6
2020/C 414/07	Sprawa C-330/19: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Staatssecretaris van Financiën / Exter BV [Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Wspólnotowy kodeks celny – Artykuł 121 ust. 1 – Procedura uszlachetniania czynnego – Dopuszczenie do swobodnego obrotu – Powstanie długu celnego – Określenie długu – Pojęcie „elementów kalkulacyjnych” – Uwzględnienie preferencyjnych środków taryfowych]	7
2020/C 414/08	Sprawa C-360/19: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven – Niderlandy) – Crown Van Gelder BV / Autoriteit Consument en Markt [Odesłanie prejudycjalne – Rynek wewnętrzny energii elektrycznej – Dyrektywa 2009/72/WE – Artykuł 37 – Obowiązki i uprawnienia organu regulacyjnego – Pozasądowe rozwiązywanie sporów – Pojęcie „strony zgłaszającej skargę” – Skarga złożona przez odbiorcę końcowego na operatora systemu przesyłowego, do którego instalacja tego odbiorcy nie jest bezpośrednio przyłączona – Awaria tego systemu – Brak stosunku umownego pomiędzy wspomnianym odbiorcą a operatorem wspomnianego systemu – Dopuszczalność skargi]	8

2020/C 414/09	Sprawa C-443/19: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia del País Vasco – Hiszpania) – Vodafone España SAU / Diputación Foral de Gipuzkoa [Odesłanie prejudycjalne – Sieci i usługi łączności elektronicznej – Dyrektywa 2002/20/WE – Artykuł 13 – Opłata za prawo użytkownika częstotliwości radiowych – Sektorowe uregulowanie krajowe ustanawiające opłatę za rezerwację publicznego mienia radiowego – Uregulowanie krajowe ustanawiające podatek od przeniesienia majątku w odniesieniu do ustanowienia koncesji administracyjnych dotyczących mienia stanowiącego własność publiczną]	8
2020/C 414/10	Sprawa C-456/19: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen – Szwecja) – Aktiebolaget Östgötatrafiken / Patent-och registreringsverket [Odesłanie prejudycjalne – Znaki towarowe – Dyrektywa 2008/95/WE – Artykuł 3 ust. 1 lit. b) – Oznaczenia, które mogą stanowić znak towarowy – Charakter odróżniający – Zgłoszenie do rejestracji jako znaku towarowego oznaczenia dla usługi, składającego się z kolorowych motywów i przeznaczonego do umieszczenia na towarach używanych do świadczenia tej usługi – Ocena charakteru odróżniającego tego oznaczenia – Kryteria]	9
2020/C 414/11	Sprawa C-476/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammarrätten i Göteborg – Szwecja) – Allmänna ombudet hos Tullverket / Combinova AB [Odesłanie prejudycjalne – Unijny kodeks celny – Artykuł 124 ust. 1 lit. k) – Wygaśnięcie długu celnego w przypadku braku użycia towarów – Pojęcie „użytego towaru” – Procedura uszlachetniania czynnego – Dług celny powstały w wyniku nieprzestrzegania przepisów określonych w ramach procedury uszlachetniania czynnego – Brak przedstawienia rozliczenia zamknięcia w wyznaczonym terminie]	10
2020/C 414/12	Sprawa C-514/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d’État – Francja) – Union des industries de la protection des plantes / Premier ministre, Ministre de la Transition écologique et solidaire, Ministre des Solidarités et de la Santé, Ministre de l’Agriculture et de l’Alimentation, Agence nationale de sécurité sanitaire de l’alimentation, de l’environnement et du travail [Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 – Wprowadzanie do obrotu środków ochrony roślin – Środki nadzwyczajne – Oficjalne poinformowanie Komisji Europejskiej – Dyrektywa (UE) 2015/1535 – Procedura udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych – Neonikotynoidy – Ochrona pszczół – Zasada lojalnej współpracy]	10
2020/C 414/13	Sprawa C-558/19: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Cluj – Rumunia) – Impresa Pizzarotti & C SPA Italia Sucursala Cluj / Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili [Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 49 i 63 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Swobodny przepływ kapitału – Ustalenie podlegającego opodatkowaniu dochodu spółek – Podmioty znajdujące się w sytuacji współzależności – Wyjątkowa korzyść przyznana przez oddział będący rezydentem spółce niebędącej rezydentem – Korekta podlegających opodatkowaniu dochodów oddziału spółki niebędącej rezydentem – Brak korekty podlegających opodatkowaniu dochodów w przypadku identycznej korzyści przyznanej spółce będącej rezydentem przez jej oddział – Zasada wolnej konkurencji – Ograniczenie swobody przedsiębiorczości – Uzasadnienie – Zrównoważony podział władztwa podatkowego pomiędzy państwa członkowskie – Proporcjonalność]	11
2020/C 414/14	Sprawa C-568/19: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha – Hiszpania) – MO / Subdelegación del Gobierno en Toledo [Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Dyrektywa 2008/115/WE – Wspólne normy i procedury stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie w nich przebywających obywateli państw trzecich – Artykuł 6 ust. 1 i art. 8 ust. 1 – Nielegalny pobyt – Krajowe przepisy przewidujące zastosowanie, w zależności od okoliczności, grzywny albo wydalenia – Skutki wyroku z dnia 23 kwietnia 2015 r. Zaizoune (C-38/14, EU:C:2015:260) – Krajowe przepisy bardziej korzystne dla zainteresowanego – Skutek bezpośredni dyrektyw – Granice]	12
2020/C 414/15	Sprawa C-602/19: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Köln – Niemcy) – kohlpharma GmbH / Bundesrepublik Deutschland [Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 34 i 36 TFUE – Swobodny przepływ towarów – Ograniczenia ilościowe – Środki o skutku równoważnym – Odmowa zatwierdzenia zmiany informacji i dokumentów dotyczących produktu leczniczego będącego przedmiotem pozwolenia na przywóz równoległy – Ochrona zdrowia i życia ludzi – Dyrektywa 2001/83/WE]	13

2020/C 414/16	Sprawa C-641/19: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg – Niemcy) – EU/PE Digital GmbH [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 2011/83/UE – Artykuł 2 pkt 11, art. 14 ust. 3 i art. 16 lit. m) – Umowa zawierana na odległość – Dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych – Prawo do odstąpienia od umowy – Obowiązki konsumenta w przypadku odstąpienia od umowy – Określenie kwoty, jaką konsument jest zobowiązany zapłacić za świadczenia spełnione przed wykonaniem prawa do odstąpienia od umowy – Wyjątek od prawa do odstąpienia od umowy w przypadku dostarczania treści cyfrowych]	13
2020/C 414/17	Sprawa C-644/19: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Iulia – Rumunia) – FT / Universitatea „Lucian Blaga” Sibiu; GS i in., HS; Ministerul Educației Naționale [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2000/78/WE – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Artykuły 1, 2 i 3 – Dyrektywa 1999/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 4 – Zasada niedyskryminacji – Środek przyjęty przez uczelnię w oparciu o przepisy prawa krajowego – Zachowanie statusu nauczyciela mianowanego po osiągnięciu ustawowego wieku emerytalnego – Możliwość zarezerwowana dla nauczycieli posiadających status promotora pracy doktorskiej – Nauczyciele nieposiadający tego statusu – Umowy na czas określony – Wynagrodzenie niższe od wynagrodzenia przysługującego nauczycielom mianowanym]	14
2020/C 414/18	Sprawa C-657/19: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Finanzamt D / E [Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Zwolnienia – Artykuł 132 ust. 1 lit. g) – Świadczenie usług ściśle związanych z opieką i pomocą społeczną – Sporządzenie opinii o stanie wymagającym opieki – Podatnik zaangażowany przez służbę medyczną ubezpieczenia pielęgnacyjnego – Podmioty uznane za podmioty o charakterze społecznym]	15
2020/C 414/19	Sprawa C-711/19: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Admiral Sportwetten GmbH, Novomatic AG, AKO Gastronomiebetriebs GmbH / Magistrat der Stadt Wien [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa (UE) 2015/1535 – Artykuł 1 – Procedura udzielania informacji w zakresie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego – Pojęcie „przepisu technicznego” – Gry hazardowe – Podatek lokalny od eksploatacji terminali bukmacherskich – Przepisy podatkowe – Brak zgłoszenia Komisji Europejskiej – Możliwość powołania się na przepisy wobec podatnika]	16
2020/C 414/20	Sprawa C-320/18 P: Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 10 września 2020 r. – Crocs, Inc. / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Gifi Diffusion [Odwołanie – Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Unieważnienie prawa do wzoru – Odwołanie, które stało się bezprzedmiotowe – Umorzenie postępowania – Koszty]	16
2020/C 414/21	Sprawa C-610/19: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 3 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság – Węgry) – Vikingo Fővállalkozó Kft. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 168, 178, 220 i 226 – Zasady neutralności podatkowej, skuteczności i proporcjonalności – Prawo do odliczenia VAT – Odmowa – Przesłanki istnienia dostawy towarów – Oszustwo – Dowód – Sankcja – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem]	17
2020/C 414/22	Sprawa C-611/19: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 3 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság – Węgry) – Crewprint Kft. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Zasady neutralności podatkowej, skuteczności i proporcjonalności – Prawo do odliczenia VAT – Odmowa – Oszustwo – Dowód – Łańcuch podwykonawców]	18

2020/C 414/23	Sprawa C-837/19: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 17 września 2020 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugalia] – Super Bock Bebidas SA / Autoridade Tributária e Aduaneira [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Odliczenia podatku naliczonego – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 17 ust. 6 – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 168 i 176 – Wyłączenie z prawa do odliczenia podatku – Nabycie usług zakwaterowania, żywienia, napojów, leasingu pojazdów, paliwa i opłaty za przejazd – Klauzula standstill – Przystąpienie do Unii Europejskiej]	18
2020/C 414/24	Sprawa C-98/20: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 3 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Obvodní soud pro Prahu 8 – Republika Czeska) – mBank S.A. / PA [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Jurysdykcja w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Jurysdykcja sądów państwa członkowskiego, na którego terytorium konsument ma miejsce zamieszkania – Artykuł 18 ust. 2 – Powództwo wytoczone przeciwko konsumentowi przez kontrahenta – Pojęcie „miejsca zamieszkania konsumenta” – Moment mający znaczenie dla ustalenia miejsca zamieszkania konsumenta – Przeniesienie miejsca zamieszkania konsumenta następujące po zawarciu umowy i przed wytoczeniem powództwa]	19
2020/C 414/25	Sprawa C-135/20: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 30 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – JS / Câmara Municipal de Gondomar [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Dyrektywa 1999/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 5 – Umowy o pracę w sektorze publicznym zawarte na czas określony – Kolejne umowy – Zakaz przekształcenia umów o pracę zawartych na czas określony w umowę na czas nieokreślony – Dopuszczalność]	20
2020/C 414/26	Sprawa C-137/20: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 3 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca dos Açores – Portugalia) – MV / SATA Internacional – Serviços e Transportes Aéreos SA [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuł 5 ust. 3 – Odszkodowanie dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów – Zakres – Zwolnienie z obowiązku wypłaty odszkodowania – Pojęcie „nadzwyczajnych okoliczności” – Brak wystarczającego przedstawienia okoliczności dotyczących ram faktycznych i prawnych postępowania głównego, a także powodów uzasadniających konieczność odpowiedzi na pytania prejudycjalne – Oczywista niedopuszczalność]	20
2020/C 414/27	Sprawa C-690/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 19 września 2019 r. – XC / Subdelegación del Gobierno en Toledo	21
2020/C 414/28	Sprawa C-284/20 P: Odwołanie wniesione w dniu 29 czerwca 2020 r. przez Bergslagens Järnvaruaktiebolag od wyroku wydanego w dniu 29 kwietnia 2020 r. przez Sąd (pierwsza izba) w sprawie T-73/19, Bergslagens Järnvaruaktiebolag / EUIPO – Scheppach Fabrikation von Holzbearbeitungsmaschinen (Narzędzie do rąbania drewna)	21
2020/C 414/29	Sprawa C-313/20 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 29 kwietnia 2020 r. w sprawie T-106/19, Abarca/EUIPO – Abanca Corporación Bancaria (ABARCA SEGUROS), wniesione w dniu 10 lipca 2020 r. przez Abarca – Companhia de Seguros SA	21
2020/C 414/30	Sprawa C-417/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Belgia) w dniu 3 września 2020 r. – Viasat UK Ltd, Viasat Inc. / Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT), État belge, Inmarsat Ventures SE	22
2020/C 414/31	Sprawa C-419/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 8 września 2020 r. – F. Reyher Nchfg. GmbH & Co. KG / Hauptzollamt Hamburg	22

2020/C 414/32	Sprawa C-427/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 10 września 2020 r. – Flexi Montagetechnik GmbH & Co. KG/ Hauptzollamt Kiel	23
2020/C 414/33	Sprawa C-433/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 15 września 2020 r. – Austro-Mechana Gesellschaft zur Wahrnehmung mechanisch-musikalischer Urheberrechte Gesellschaft mbH/ Strato AG	23
2020/C 414/34	Sprawa C-461/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 24 września 2020 r. – Advania Sverige AB, Kammarkollegiet / Dustin Sverige AB	24
2020/C 414/35	Sprawa C-486/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ustavno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 1 października 2020 r. – Varuh človekovih pravic Republike Slovenije	24
2020/C 414/36	Sprawa C-354/19: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 25 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea Hovrätt – Szwecja) – Novartis AG / Patent-och registreringsverket	25
2020/C 414/37	Sprawa C-663/19: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 24 sierpnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Gera – Niemcy) – MM/ Volkswagen AG	25
2020/C 414/38	Sprawa C-810/19: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 3 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main – Niemcy) – flightright GmbH / Qatar Airways	25
2020/C 414/39	Sprawa C-827/19: Postanowienie prezesa wielkiej izby Trybunału z dnia 4 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Pontevedra – Hiszpania) – D.A.T.A., L.F.A., A.M.A.G., L.F.A., J.G.C., S.C.C., A.C.V., A.A.G., A.C.A., L.C.A., N.P.B., P.C.A. / Ryanair DAC	26
2020/C 414/40	Sprawa C-904/19: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 28 sierpnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie – Polska) – E. Sp. z o.o. / K.S.	26
2020/C 414/41	Sprawa C-943/19: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 7 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) – Łotwa) – SIA „ONDO”/ Patērētāju tiesību aizsardzības centrs	26
2020/C 414/42	Sprawa C-944/19: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 7 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) – Łotwa) – AS „4finance”/ Patērētāju tiesību aizsardzības centrs	26
2020/C 414/43	Sprawa C-945/19: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 7 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) – Łotwa) – SIA „OC Finance”/ Patērētāju tiesību aizsardzības centrs	27
2020/C 414/44	Sprawa C-946/19: Postanowienie prezesa pierwszej izby Trybunału z dnia 25 września 2020 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) – Zjednoczone Królestwo] – MG/ HH	27
2020/C 414/45	Sprawa C-252/20: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 13 sierpnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg – Niemcy) – CY/ Eurowings GmbH	27
Sąd		
2020/C 414/46	Sprawy połączone T-515/13 RENV i T-719/13 RENV: Wyrok Sądu z dnia 23 września 2020 r. – Hiszpania i in. / Komisja [Pomoc państwa – Pomoc przyznana przez władze hiszpańskie na rzecz niektórych ugrupowań interesów gospodarczych (UIG) i ich inwestorów – System podatkowy stosowany do niektórych umów leasingu finansowego w celu nabycia statków (hiszpański system leasingu finansowego) – Decyzja uznająca pomoc za w części niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej częściowe odzyskanie – Selektywny charakter – Obowiązek uzasadnienia – Odzyskanie pomocy – Równość traktowania – Uzasadnione oczekiwania – Pewność prawa]	28

2020/C 414/47	Sprawa T-381/15 RENV: Wyrok Sądu z dnia 9 września 2020 r. – IMG / Komisja [Odpowiedzialność pozaumowna – Współpraca na rzecz rozwoju – Wykonywanie budżetu Unii w trybie zarządzania pośredniego – Decyzja zawieszająca możliwość zawarcia przez skarżącą z Komisją nowych umów o delegowaniu zadań w ramach zarządzania pośredniego – Niezgodność z prawem – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Wniosek o wydanie nakazu – Przekroczenie terminu – Zmiana charakteru żądanego odszkodowania – Niedopuszczalność]	29
2020/C 414/48	Sprawa T-401/16 i T-443/16: Wyrok Sądu z dnia 9 września 2020 r. – Hiszpania i Włochy / Komisja [System językowy – Ogłoszenia o konkursach otwartych celem naboru kierowników zespołu – Znajomość języków – Ograniczenie wyboru drugiego języka konkursu do angielskiego, francuskiego i niemieckiego – Test znajomości języka w języku angielskim, którego niezdanie powoduje eliminację kandydata – Język komunikacji – Rozporządzenie nr 1 – Artykuł 1d ust. 1, art. 27 i art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego – Dyskryminacja ze względu na język – Uzasadnienie – Interes służby – Proporcjonalność]	29
2020/C 414/49	Sprawa T-249/17: Wyrok Sądu z dnia 5 października 2020 r. – Casino, Guichard-Perrachon i AMC/Komisja [Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Postępowanie administracyjne – Decyzja nakazująca przeprowadzenie kontroli – Zarzut niezgodności z prawem art. 20 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Prawo do skutecznego środka prawnego – Równość broni – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do nienaruszalności miru domowego – Poszlaki o wystarczająco poważnym charakterze – Proporcjonalność]	30
2020/C 414/50	Sprawa T-254/17: Wyrok Sądu z dnia 5 października 2020 r. – Intermarché Casino Achats/Komisja [Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Postępowanie administracyjne – Decyzja nakazująca przeprowadzenie kontroli – Zarzut niezgodności z prawem art. 20 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Prawo do skutecznego środka prawnego – Równość broni – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do nienaruszalności miru domowego – Poszlaki o wystarczająco poważnym charakterze – Poszlaki udziału w podejrzanym naruszeniu – Proporcjonalność]	31
2020/C 414/51	Sprawa T-255/17: Wyrok Sądu z dnia 5 października 2020 r. – Les Mousquetaires i ITM Entreprises/Komisja [Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Postępowanie administracyjne – Decyzje nakazujące przeprowadzenie kontroli – Zarzut niezgodności z prawem art. 20 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Prawo do skutecznego środka prawnego – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do nienaruszalności miru domowego – Poszlaki o wystarczająco poważnym charakterze – Proporcjonalność – Skarga o stwierdzenie nieważności – Zarzuty dotyczące przebiegu kontroli – Odmowa ochrony poufności danych dotyczących życia prywatnego – Niedopuszczalność]	32
2020/C 414/52	Sprawa T-380/17: Wyrok Sądu z dnia 5 października 2020 r. – HeidelbergCement i Schwenk Zement/Komisja [Konkurencja – Koncentracje – Rynek cementu szarego w Chorwacji – Decyzja uznająca koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym i z porozumieniem EOG – Uczestniczące przedsiębiorstwa – Rynek właściwy – Istotna część rynku wewnętrznego – Ocena wpływu koncentracji na konkurencję – Zobowiązania – Prawo do obrony – Częściowe odesłanie do organów krajowych]	33
2020/C 414/53	Sprawa T-77/18 i T-567/18: Wyrok Sądu z dnia 23 września 2020 r. – VE / ESMA [Służba publiczna – Personel tymczasowy – Umowa na czas nieokreślony – Sprawozdanie z oceny – Postępowanie w sprawie oceny 2016 – Zarzut niezgodności z prawem przewodnika na temat oceny – Oczywisty błąd w ocenie – Ocena działalności w charakterze przedstawiciela personelu – Nieprawidłowość proceduralna – Rozwiązanie umowy o pracę – Niezadowolające wyniki pracy w okresie dwóch lat]	33
2020/C 414/54	Sprawa T-18/19: Wyrok Sądu z dnia 5 października 2020 r. – Brown / Komisja [Służba publiczna – Urzędnicy – Urzędnik będący w chwili wstąpienia do służby obywatelem Zjednoczonego Królestwa – Wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z Unii – Uzyskanie obywatelstwa państwa zatrudnienia w trakcie kariery zawodowej – Utrata dodatku zagranicznego – Równość traktowania – Zasada niedyskryminacji – Artykuł 4 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego]	34
2020/C 414/55	Sprawa T-264/19: Wyrok Sądu z dnia 5 października 2020 r. – nanoPET Pharma / EUIPO – Miltenyi Biotec (viscover) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy viscover – Brak złej wiary – Artykuł 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Artykuł 53 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 2 lit. c) rozporządzenia 2017/1001]	35

2020/C 414/56	Sprawa T-289/19: Wyrok Sądu z dnia 23 września 2020 r. – Arbuzov / Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie – Zamrożenie środków finansowych – Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Spoczywający na Radzie obowiązek zweryfikowania, czy decyzja organu państwa trzeciego została podjęta z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej]	35
2020/C 414/57	Sprawa T-475/20: Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2020 r. – LE / Komisja Europejska	36
2020/C 414/58	Sprawa T-579/20: Skarga wniesiona w dniu 21 września 2020 r. – Genekam Biotechnology/Komisja	37
2020/C 414/59	Sprawa T-580/20: Skarga wniesiona w dniu 7 października 2020 r. – KC / Komisja	38
2020/C 414/60	Sprawa T-582/20: Skarga wniesiona w dniu 17 września 2020 r. – Ighoga Region 10 i in./Komisja .	39
2020/C 414/61	Sprawa T-588/20: Skarga wniesiona w dniu 25 września 2020 r. – MP / Komisja	40
2020/C 414/62	Sprawa T-602/20: Skarga wniesiona w dniu 30 września 2020 r. – MS / Komisja	41
2020/C 414/63	Sprawa T-606/20: Skarga wniesiona w dniu 30 września 2020 r. – Austrian Power Grid i in./ACER	41
2020/C 414/64	Sprawa T-607/20: Skarga wniesiona w dniu 30 września 2020 r. – Austrian Power Grid i in./ACER	42
2020/C 414/65	Sprawa T-611/20: Skarga wniesiona w dniu 2 października 2020 r. – Airoidi Metalli / Komisja	43
2020/C 414/66	Sprawa T-617/20: Skarga wniesiona w dniu 5 października 2020 r. – Standardkessel Baumgarte Holding / EUIPO (Standardkessel)	44
2020/C 414/67	Sprawa T-623/20: Skarga wniesiona w dniu 9 października 2020 r. – Sun West i in. / Komisja	45
2020/C 414/68	Sprawa T-626/20: Skarga wniesiona w dniu 12 października 2020 r. – Landwärme/Komisja	46
2020/C 414/69	Sprawa T-628/20: Skarga wniesiona w dniu 16 października 2020 r. – Rynair / Komisja	47

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2020/C 414/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 399 z 23.11.2020

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 390 z 16.11.2020

Dz.U. C 378 z 9.11.2020

Dz.U. C 371 z 3.11.2020

Dz.U. C 359 z 26.10.2020

Dz.U. C 348 z 19.10.2020

Dz.U. C 339 z 12.10.2020

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 października 2020 r. – Komisja Europejska / Węgry

(Sprawa C-66/18) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Dopuszczalność – Właściwość Trybunału – Układ ogólny w sprawie handlu usługami – Artykuł XVI – Dostęp do rynku – Lista szczegółowych zobowiązań – Warunek dotyczący istnienia zezwolenia – Artykuł XX ust. 2 – Artykuł XVII – Traktowanie narodowe – Usługodawca mający siedzibę w państwie trzecim – Uregulowanie krajowe państwa członkowskiego nakładające warunki na świadczenie usług szkolnictwa wyższego na jego terytorium – Wymóg dotyczący zawarcia umowy międzynarodowej z państwem siedziby usługodawcy – Wymóg dotyczący prowadzenia kształcenia w państwie siedziby usługodawcy – Zmiana warunków konkurencji na korzyść usługodawców krajowych – Względy uzasadniające – Porządek publiczny – Zapobieganie praktykom wprowadzającym w błąd – Artykuł 49 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Dyrektywa 2006/123/WE – Usługi na rynku wewnętrznym – Artykuł 16 – Artykuł 56 TFUE – Swoboda świadczenia usług – Istnienie ograniczenia – Względy uzasadniające – Nadrzędny wzgląd interesu publicznego – Porządek publiczny – Zapobieganie praktykom wprowadzającym w błąd – Wysoki poziom szkolnictwa – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 13 – Wolność akademicka – Artykuł 14 ust. 3 – Wolność tworzenia placówek edukacyjnych – Artykuł 16 – Wolność prowadzenia działalności gospodarczej – Artykuł 52 ust. 1]

(2020/C 414/02)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, L. Malferrari, B. De Meester i K. Talabér-Ritz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér i G. Koós, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Przyjmując środek przewidziany w § 76 ust. 1 lit. a) Nemzeti felsőoktatásról szóló 2011. évi CCIV. törvény (ustawy nr CCIV z 2011 r. o krajowym szkolnictwie wyższym), zmienionej Nemzeti felsőoktatásról szóló 2011. évi CCIV. törvény módosításáról szóló 2017. évi XXV. törvény (ustawą nr XXV z 2017 r. zmieniającą ustawę nr CCIV z 2011 r. o krajowym szkolnictwie wyższym), który uzależnia prowadzenie na Węgrzech działalności w zakresie kształcenia kończącego się uzyskaniem dyplomu przez zagraniczne instytucje szkolnictwa wyższego umiejscowione poza Europejskim Obszarem Gospodarczym od warunku wymagającego, by rząd węgierski i rząd państwa siedziby danej instytucji wyraziły zgodę na związanie się umową międzynarodową, Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. XVII Układu ogólnego w sprawie handlu usługami, ujętego w załączniku 1 B do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu, sporządzonego w Marrakeszu i zatwierdzonego decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej, w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach rundy urugwajskiej (1986–1994).

- 2) Przyjmując środek przewidziany w § 76 ust. 1 lit. b) Nemzeti felsőoktatásról szóló 2011. évi CCIV. törvény (ustawy nr CCIV z 2011 r. o krajowym szkolnictwie wyższym), zmienionej Nemzeti felsőoktatásról szóló 2011. évi CCIV. törvény módosításáról szóló 2017. évi XXV. törvény (ustawą nr XXV z 2017 r. zmieniającą ustawę nr CCIV z 2011 r. o krajowym szkolnictwie wyższym), który uzależnia prowadzenie na Węgrzech działalności przez zagraniczne instytucje szkolnictwa wyższego od warunku wymagającego, by prowadziły one kształcenie w zakresie szkolnictwa wyższego w państwie ich siedziby, Węgry uchybiły w zakresie, w jakim przepis ten ma zastosowanie do instytucji szkolnictwa wyższego mających siedzibę w państwie trzecim będącym członkiem Światowej Organizacji Handlu, zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. XVII Układu ogólnego w sprawie handlu usługami, ujętego w załączniku 1 B do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu, sporządzonego w Marrakeszu i zatwierdzonego decyzją 94/800, oraz w zakresie, w jakim ma on zastosowanie do instytucji szkolnictwa wyższego mających siedzibę w innym państwie członkowskim, zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 49 TFUE i art. 16 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym.
- 3) Przyjmując środki przewidziane w § 76 ust. 1 lit. a) i b) Nemzeti felsőoktatásról szóló 2011. évi CCIV. törvény (ustawy nr CCIV z 2011 r. o krajowym szkolnictwie wyższym), zmienionej Nemzeti felsőoktatásról szóló 2011. évi CCIV. törvény módosításáról szóló 2017. évi XXV. törvény (ustawą nr XXV z 2017 r. zmieniającą ustawę nr CCIV z 2011 r. o krajowym szkolnictwie wyższym), Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 13, art. 14 ust. 3 i art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 4) Węgry zostają obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 211 z 18.6.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 października 2020 r. – Bank Refah Kargaran / Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

(Sprawa C-134/19 P) (¹)

[Odwołanie – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB) – Artykuł 29 TUE – Artykuł 215 TFUE – Środki ograniczające podjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu – Szkoda i krzywda, jakie miały zostać poniesione przez stronę wnoszącą odwołanie wskutek umieszczenia lub pozostawienia jej nazwy w wykazie osób i podmiotów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Skarga o odszkodowanie i zadośćuczynienie – Właściwość Trybunału do orzekania w przedmiocie żądania naprawienia szkody i krzywdy, jakie miały zostać poniesione z powodu środków ograniczających przewidzianych w decyzjach wydanych w ramach WPZiB – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Niewystarczające uzasadnienie aktów ustanawiających środki ograniczające]

(2020/C 414/03)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bank Refah Kargaran (przedstawiciele: adwokaci J.-M. Thouvenin i I. Boubaker)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i V. Piessevaux, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo R. Tricot, C. Zadra i A. Tizzano, a następnie L. Gussetti, A. Bouquet, R. Tricot i J. Roberti di Sarsina, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.

- 2) Bank Refah Kargaran pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 172 z 20.5.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landessozialgericht Nordrhein-Westfalen – Niemcy) – Jobcenter Krefeld – Widerspruchsstelle / JD

(Sprawa C-181/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ osób – Pracownicy – Rozporządzenie (UE) nr 492/2011 – Artykuł 7 ust. 2 – Równość traktowania – Przywileje socjalne – Artykuł 10 – Dzieci uczęszczające do szkoły – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 24 – Świadczenia z zakresu pomocy społecznej – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 4 – Artykuł 70 – Specjalne nieskładkowe świadczenia pieniężne – Pracownik migrujący mający na swoim utrzymaniu dzieci uczęszczające do szkoły w przyjmującym państwie członkowskim]

(2020/C 414/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landessozialgericht Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jobcenter Krefeld – Widerspruchsstelle

Strona pozwana: JD

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 2 i art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, na mocy którego obywatel innego państwa członkowskiego i jego małoletnie dzieci, którzy korzystają w tym pierwszym państwie członkowskim z prawa pobytu opartego na art. 10 tego rozporządzenia w związku z uczęszczaniem tych dzieci do szkoły w tym państwie, są automatycznie i w każdych okolicznościach pozbawieni prawa do świadczeń na pokrycie kosztów utrzymania. Wykładni tej nie podważa art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG.
- 2) Artykuł 4 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w związku z art. 3 ust. 3 i art. 70 ust. 2 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, na mocy którego obywatel innego państwa członkowskiego i jego małoletnie dzieci, którzy korzystają w pierwszym państwie członkowskim z prawa pobytu opartego na art. 10 rozporządzenia nr 492/2011 w związku z uczęszczaniem tych dzieci do szkoły w tym państwie i którzy podlegają w nim systemowi ubezpieczeń społecznych w rozumieniu art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, są automatycznie i w każdych okolicznościach pozbawieni prawa do specjalnych nieskładkowych świadczeń pieniężnych.

(¹) Dz.U. C 182 z 27.5.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal – Zjednoczone Królestwo) – United Biscuits (Pensions Trustees) Limited, United Biscuits Pension Investments Limited / Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-235/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 135 ust. 1 lit. a) – Zwolnienie transakcji ubezpieczeniowych – Świadczenie usług zarządzania funduszami emerytalnymi na rzecz spółki powierniczej przez zarządzających inwestycjami – Wykluczenie jakiegokolwiek formy zwolnienia z odpowiedzialności z tytułu ryzyka – Pracowniczy program emerytalny – Krajowa praktyka podatkowa – Prowadzenie działalności ubezpieczeniowej – Podmioty posiadające zezwolenie – Podmioty nieposiadające takiego zezwolenia – Pojęcie „transakcji ubezpieczeniowych”]

(2020/C 414/05)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: United Biscuits (Pensions Trustees) Limited, United Biscuits Pension Investments Limited

Strona przeciwna: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Sentencja

Artykuł 135 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że usługi zarządzania inwestycjami świadczone w ramach pracowniczego programu emerytalnego, z wyłączeniem jakiegokolwiek formy zwolnienia z odpowiedzialności z tytułu ryzyka, nie mogą być uznane za „transakcje ubezpieczeniowe” w rozumieniu tego przepisu i w związku z tym nie mogą być objęte zwolnieniem z podatku od wartości dodanej (VAT), ustanowionym w tym przepisie w odniesieniu do takich transakcji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 172 z 20.5.2019

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 października 2020 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Cour administrative – Luksemburg) – État luxembourgeois / B (C-245/19) i État luxembourgeois / B, C, D, F.C. (C-246/19)

(Sprawy połączone C-245/19 i C-246/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2011/16/UE – Współpraca administracyjna w dziedzinie opodatkowania – Artykuły 1 i 5 – Nakaz przekazania informacji właściwemu organowi państwa członkowskiego działającemu w następstwie wniosku o wymianę informacji ze strony właściwego organu innego państwa członkowskiego – Osoba posiadająca informacje, do której właściwy organ pierwszego państwa członkowskiego kieruje nakaz przekazania informacji – Podatnik, którego dotyczy dochodzenie będące u podstaw wniosku właściwego organu drugiego państwa członkowskiego – Osoby trzecie z którymi tego podatnika łączą stosunki prawne, bankowe, finansowe lub bardziej ogólnie gospodarcze – Ochrona sądowa – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Prawo do skutecznego środka prawnego – Artykuł 52 ust. 1 – Ograniczenie – Podstawa prawna – Poszanowanie istoty prawa do skutecznego środka prawnego – Istnienie środka prawnego umożliwiającego zainteresowanym podmiotom prawa uzyskanie skutecznej kontroli wszystkich istotnych okoliczności faktycznych i prawnych oraz skutecznej ochrony sądowej praw zagwarantowanych im prawem Unii – Cel interesu ogólnego uznawany międzynarodowym – Proporcjonalność – Informacje, będące przedmiotem nakazu przekazania informacji, „które wydają się istotne” – Kontrola sądowa – Zakres – Okoliczności osobiste, aspekty czasowe i rzeczowe, które należy uwzględnić]

(2020/C 414/06)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: État luxembourgeois (C-245/19), (C-246/19)

Strona przeciwna: B (C-245/19), B, C, D, F. C (C-246/19)

przy udziale: A (C-246/19)

Sentencja

1) Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z jej art. 7, 8 i art. 52 ust. 1 należy interpretować w ten sposób, że:

- stoi on na przeszkodzie temu, aby przepisy krajowe państwa członkowskiego wdrażające procedurę wymiany informacji na wniosek ustanowioną dyrektywą Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającą dyrektywę 77/799/EWG, zmienioną dyrektywą Rady 2014/107/UE z dnia 9 grudnia 2014 r., wykluczały, aby decyzja, w drodze której właściwy organ tego państwa członkowskiego zobowiązuje osobę posiadającą informacje do przekazania mu tych informacji w celu wykonania wniosku o wymianę informacji pochodzącego od właściwego organu innego państwa członkowskiego, mogła być przedmiotem skargi wniesionej przez taką osobę, oraz
- nie stoi on na przeszkodzie temu, aby takie przepisy wykluczały to, że taka decyzja może być przedmiotem skarg wnoszonych przez podatnika, którego w tym innym państwie członkowskim dotyczy dochodzenie będące u podstaw tego wniosku, a także przez osoby trzecie, których dotyczą odnośne informacje.

- 2) Artykuł 1 ust. 1 i art. 5 dyrektywy 2011/16, zmienionej dyrektywą 2014/107, należy interpretować w ten sposób, że decyzję, w drodze której właściwy organ państwa członkowskiego zobowiązuje osobę posiadającą informacje do dostarczenia mu tych informacji w celu wykonania wniosku o wymianę informacji pochodzącego od właściwego organu innego państwa członkowskiego, należy, wraz z tym wnioskiem, uznać za dotyczącą informacji, które nie jawią się jako pozbawione w oczywisty sposób jakiegokolwiek przewidywalnego związku, w sytuacji gdy decyzja ta wskazuje tożsamość osoby posiadającej odnośne informacje, tożsamość podatnika, którego dotyczy dochodzenie będące u podstaw wniosku o wymianę informacji, i okres objęty tym dochodzeniem oraz gdy dotyczy ona umów, faktur i płatności, które nie są określone precyzyjnie, lecz za pomocą kryteriów dotyczących, po pierwsze, faktu, że zostały odpowiednio zawarte, wystawione lub dokonane przez osobę posiadającą informacje, po drugie, okoliczności, że miały miejsce w okresie objętym tym dochodzeniem, oraz po trzecie, ich związku ze wskazanym podatnikiem.

(¹) Dz.U. C 213 z 24.6.2019.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Staatssecretaris van Financiën / Exter BV

(Sprawa C-330/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Wspólnotowy kodeks celny – Artykuł 121 ust. 1 – Procedura uszlachetniania czynnego – Dopuszczenie do swobodnego obrotu – Powstanie długu celnego – Określenie długu – Pojęcie „elementów kalkulacyjnych” – Uwzględnienie preferencyjnych środków taryfowych]

(2020/C 414/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strona przeciwna: Exter BV

Sentencja

Artykuł 121 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on zastosowaniu preferencyjnego środka taryfowego prowadzącego do zastosowania obniżonej stawki celnej, obowiązującego w chwili przyjęcia zgłoszenia o objęcie towarów procedurą uszlachetniania czynnego, który to środek był jednak zawieszony w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie tych towarów do swobodnego obrotu.

(¹) Dz.U. C 238 z 15.7.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven – Niderlandy) – Crown Van Gelder BV / Autoriteit Consument en Markt

(Sprawa C-360/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rynek wewnętrzny energii elektrycznej – Dyrektywa 2009/72/WE – Artykuł 37 – Obowiązki i uprawnienia organu regulacyjnego – Pozasądowe rozwiązywanie sporów – Pojęcie „strony zgłaszającej skargę” – Skarga złożona przez odbiorcę końcowego na operatora systemu przesyłowego, do którego instalacja tego odbiorcy nie jest bezpośrednio przyłączona – Awaria tego systemu – Brak stosunku umownego pomiędzy wspomnianym odbiorcą a operatorem wspomnianego systemu – Dopuszczalność skargi]

(2020/C 414/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Crown Van Gelder BV

Strona pozwana: Autoriteit Consument en Markt

przy udziale: TenneT TSO BV

Sentencja

Artykuł 37 ust. 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE należy interpretować w ten sposób, że organ regulacyjny może odrzucić skargę wniesioną przez odbiorcę końcowego na operatora systemu przesyłowego po wystąpieniu awarii zasilania w tym systemie na tej podstawie, że instalacja tego odbiorcy końcowego jest przyłączona nie bezpośrednio do wspomnianego systemu przesyłowego, lecz jedynie do systemu dystrybucyjnego zasilanego przez system przesyłowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 12.8.2019.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia del País Vasco – Hiszpania) – Vodafone España SAU / Diputación Foral de Gipuzkoa

(Sprawa C-443/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Sieci i usługi łączności elektronicznej – Dyrektywa 2002/20/WE – Artykuł 13 – Oplata za prawo użytkowania częstotliwości radiowych – Sektorowe uregulowanie krajowe ustanawiające opłatę za rezerwację publicznego mienia radiowego – Uregulowanie krajowe ustanawiające podatek od przeniesienia majątku w odniesieniu do ustanowienia koncesji administracyjnych dotyczących mienia stanowiącego własność publiczną]

(2020/C 414/09)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia del País Vasco

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vodafone España SAU

Strona pozwana: Diputación Foral de Gipuzkoa

Sentencja

Artykuł 13 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie, którego uregulowanie przewiduje, iż prawo użytkowania częstotliwości radiowych podlega opłacie za rezerwację publicznego mienia radiowego, poddało ponadto ustanowienie koncesji administracyjnych dotyczących tego mienia podatкови od przeniesienia majątku, obciążającemu powszechnie ustanowienie koncesji administracyjnych dotyczących mienia stanowiącego własność publiczną na podstawie uregulowania, które nie znajduje konkretnie zastosowania do sektora łączności elektronicznej, gdy zdarzenie powodujące powstanie obowiązku zapłaty tego podatku jest związane z przyznaniem praw użytkowania częstotliwości radiowych, pod warunkiem że owa opłata i ów podatek razem wzięte spełniają warunki określone w tym artykule, w szczególności warunek dotyczący proporcjonalnego charakteru kwoty pobranej w zamian za prawo użytkowania częstotliwości radiowych, czego weryfikacja należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 328 z 30.9.2019.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen – Szwecja) – Aktiebolaget Östgötatrafiken / Patent- och registreringsverket

(Sprawa C-456/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Znaki towarowe – Dyrektywa 2008/95/WE – Artykuł 3 ust. 1 lit. b) – Oznaczenia, które mogą stanowić znak towarowy – Charakter odróżniający – Zgłoszenie do rejestracji jako znaku towarowego oznaczenia dla usługi, składającego się z kolorowych motywów i przeznaczonego do umieszczenia na towarach używanych do świadczenia tej usługi – Ocena charakteru odróżniającego tego oznaczenia – Kryteria]

(2020/C 414/10)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Aktiebolaget Östgötatrafiken

Strona pozwana: Patent- och registreringsverket

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że charakter odróżniający oznaczenia, o którego rejestrację jako znaku towarowego dla usługi wystąpiono, które to oznaczenie składa się z kolorowych motywów i jest przeznaczone do wyłącznego i systematycznego umieszczania w określony sposób na dużej części towarów używanych do świadczenia tej usługi, należy oceniać z uwzględnieniem postrzegania przez właściwy krąg odbiorców umieszczenia tego oznaczenia na tych towarach, bez potrzeby badania, czy oznaczenie to odbiega w sposób znaczący od normy lub zwyczajów danego sektora gospodarki.

(¹) Dz.U. C 280 z 19.8.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kamarrätten i Göteborg – Szwecja) – Allmänna ombudet hos Tullverket / Combinova AB

(Sprawa C-476/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Unijny kodeks celny – Artykuł 124 ust. 1 lit. k) – Wygaśnięcie długu celnego w przypadku braku użycia towarów – Pojęcie „użytego towaru” – Procedura uszlachetniania czynnego – Dług celny powstały w wyniku nieprzestrzegania przepisów określonych w ramach procedury uszlachetniania czynnego – Brak przedstawienia rozliczenia zamknięcia w wyznaczonym terminie]

(2020/C 414/11)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Kammarrätten i Göteborg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Allmänna ombudet hos Tullverket

Strona przeciwna: Combinova AB

Sentencja

Artykuł 124 ust. 1 lit. k) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że użycie towarów, o którym mowa w tym przepisie, oznacza jedynie użycie wykraczające poza procesy przetwarzania, na które organy celne wydały pozwolenie w ramach procedury uszlachetniania czynnego przewidzianej w art. 256 tego kodeksu, a nie użycie zgodne z tymi dozwolonymi procesami przetwarzania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 26.8.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Union des industries de la protection des plantes / Premier ministre, Ministre de la Transition écologique et solidaire, Ministre des Solidarités et de la Santé, Ministre de l'Agriculture et de l'Alimentation, Agence nationale de sécurité sanitaire de l'alimentation, de l'environnement et du travail

(Sprawa C-514/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 – Wprowadzanie do obrotu środków ochrony roślin – Środki nadzwyczajne – Oficjalne poinformowanie Komisji Europejskiej – Dyrektywa (UE) 2015/1535 – Procedura udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych – Neonikotynoidy – Ochrona pszczół – Zasada lojalnej współpracy]

(2020/C 414/12)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Union des industries de la protection des plantes

Strona pozwana: Premier ministre, Ministre de la Transition écologique et solidaire, Ministre des Solidarités et de la Santé, Ministre de l'Agriculture et de l'Alimentation, Agence nationale de sécurité sanitaire de l'alimentation, de l'environnement et du travail

Przy udziale: Association Générations futures, Union nationale de l'apiculture française (UNAF), Syndicat national de l'apiculture

Sentencja

- 1) Artykuł 5 dyrektywy (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego i art. 71 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylającego dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG należy interpretować w ten sposób, że powiadomienie na podstawie art. 5 tej dyrektywy o środku krajowym zakazującym stosowania niektórych substancji czynnych objętych zakresem tego rozporządzenia należy uznać za oficjalne poinformowanie o potrzebie podjęcia środków nadzwyczajnych w rozumieniu art. 71 ust. 1 tego rozporządzenia, jeżeli:
 - powiadomienie to zawiera jasne przedstawienie danych potwierdzających z jednej strony, że owe substancje czynne mogą stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt lub dla środowiska, a z drugiej strony, że zagrożenie to nie może być opanowane w zadowalającym stopniu bez pilnego przyjęcia środków przez dane państwo członkowskie, oraz
 - Komisja Europejska nie zwróciła się do tego państwa członkowskiego z pytaniem, czy należy uznać, że wspomniane powiadomienie stanowi oficjalne poinformowanie na podstawie art. 71 ust. 1 tego rozporządzenia.
- 2) Artykuł 71 ust. 1 rozporządzenia nr 1107/2009 należy interpretować w ten sposób, że rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/783 z dnia 29 maja 2018 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do warunków zatwierdzenia substancji czynnej imidachlopyryd, rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/784 z dnia 29 maja 2018 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do warunków zatwierdzenia substancji czynnej klotianidyna i rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/785 z dnia 29 maja 2018 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do warunków zatwierdzenia substancji czynnej tiametoksam nie można uznać za środki przyjęte przez Komisję Europejską w odpowiedzi na powiadomienie dokonane przez Republikę Francuską w dniu 2 lutego 2017 r.

(¹) Dz.U. C 295 z 2.9.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Cluj – Rumunia) – Impresa Pizzarotti & C SPA Italia Sucursala Cluj / Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

(Sprawa C-558/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 49 i 63 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Swobodny przepływ kapitału – Ustalenie podlegającego opodatkowaniu dochodu spółek – Podmioty znajdujące się w sytuacji współzależności – Wyjątkowa korzyść przyznana przez oddział będący rezydentem spółce niebędącej rezydentem – Korekta podlegających opodatkowaniu dochodów oddziału spółki niebędącej rezydentem – Brak korekty podlegających opodatkowaniu dochodów w przypadku identycznej korzyści przyznanej spółce będącej rezydentem przez jej oddział – Zasada wolnej konkurencji – Ograniczenie swobody przedsiębiorczości – Uzasadnienie – Zrównoważony podział władztwa podatkowego pomiędzy państwa członkowskie – Proporcjonalność]

(2020/C 414/13)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Impresa Pizzarotti & C SPA Italia Sucursala Cluj

Strona pozwana: Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

Sentencja

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że co do zasady nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, na podstawie którego transfer środków dokonany przez oddział będący rezydentem na rzecz jego spółki dominującej mającej siedzibę w innym państwie członkowskim można przekwalifikować na „transakcję generującą dochód”, w związku z czym zastosowanie przepisów dotyczących cen transferowych staje się obowiązkowe, mimo że gdyby ta sama transakcja została przeprowadzona między oddziałem a spółką dominującą, które mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim, to nie zostałaby ona zakwalifikowana w ten sposób, a wspomniane przepisy nie miałyby do niej zastosowania.

(¹) Dz.U. C 372 z 4.11.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha – Hiszpania) – MO / Subdelegación del Gobierno en Toledo

(Sprawa C-568/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Dyrektywa 2008/115/WE – Wspólne normy i procedury stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie w nich przebywających obywateli państw trzecich – Artykuł 6 ust. 1 i art. 8 ust. 1 – Nielegalny pobyt – Krajowe przepisy przewidujące zastosowanie, w zależności od okoliczności, grzywny albo wydalenia – Skutki wyroku z dnia 23 kwietnia 2015 r. Zaizoune (C-38/14, EU:C:2015:260) – Krajowe przepisy bardziej korzystne dla zainteresowanego – Skutek bezpośredni dyrektyw – Granice]

(2020/C 414/14)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MO

Strona przeciwna: Subdelegación del Gobierno en Toledo

Sentencja

Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w przypadku nielegalnego pobytu obywatela państwa trzeciego na terytorium państwa członkowskiego krajowe przepisy przewidują albo nałożenie grzywny, albo nakazanie wydalenia – przy czym ten ostatni środek można zastosować wyłącznie w sytuacji wystąpienia po stronie owego obywatela państwa trzeciego okoliczności obciążających, które nakładają się na jego nielegalny pobyt – właściwy krajowy organ nie może oprzeć się bezpośrednio na przepisach tej dyrektywy w celu wydania decyzji nakazującej powrót i jej wykonania, nawet w braku takich okoliczności obciążających.

(¹) Dz.U. C 363 z 28.10.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Köln – Niemcy) – kohlpharma GmbH / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-602/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 34 i 36 TFUE – Swobodny przepływ towarów – Ograniczenia ilościowe – Środki o skutku równoważnym – Odmowa zatwierdzenia zmiany informacji i dokumentów dotyczących produktu leczniczego będącego przedmiotem pozwolenia na przywóz równoległy – Ochrona zdrowia i życia ludzi – Dyrektywa 2001/83/WE]

(2020/C 414/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: kohlpharma GmbH

Strona przeciwna: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Artykuły 34 i 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby właściwy organ pierwszego państwa członkowskiego odmawiał zatwierdzenia zmian informacji i dokumentów dotyczących produktu leczniczego korzystającego z pozwolenia na dopuszczenie do obrotu w drugim państwie członkowskim i będącego przedmiotem pozwolenia na przywóz równoległy w pierwszym państwie członkowskim z tego tylko powodu, że referencyjne pozwolenie na dopuszczenie do obrotu w pierwszym państwie członkowskim wygasło i że proponowane zmiany opierają się, wraz ze wskazaniem objętymi pozwoleniem w drugim państwie członkowskim dla produktu leczniczego będącego przedmiotem przywozu równoległego, na wskazaniach dotyczących produktu leczniczego mającego to samo wskazanie terapeutyczne, korzystającego z pozwolenia na dopuszczenie do obrotu w obu odnośnych państwach członkowskich i produkowanego zasadniczo z tej samej substancji czynnej, lecz pod inną postacią farmaceutyczną, jeżeli pozwolenie na przywóz równoległy jest nadal ważne i nie istnieje jakakolwiek wystarczająca wskazówka świadcząca o ryzyku dla skutecznej ochrony życia i zdrowia ludzkiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 357 z 21.10.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg – Niemcy) – EU/PE Digital GmbH

(Sprawa C-641/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 2011/83/UE – Artykuł 2 pkt 11, art. 14 ust. 3 i art. 16 lit. m) – Umowa zawierana na odległość – Dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych – Prawo do odstąpienia od umowy – Obowiązki konsumenta w przypadku odstąpienia od umowy – Określenie kwoty, jaką konsument jest zobowiązany zapłacić za świadczenia spełnione przed wykonaniem prawa do odstąpienia od umowy – Wyjątek od prawa do odstąpienia od umowy w przypadku dostarczania treści cyfrowych]

(2020/C 414/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: EU

Strona pozwana: PE Digital GmbH

Sentencja

- 1) Artykuł 14 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady należy interpretować w ten sposób, że w celu określenia proporcjonalnej kwoty, jaką konsument jest zobowiązany zapłacić przedsiębiorcy, w przypadku gdy konsument ten wyraźnie zażądał, aby wykonanie zawartej umowy rozpoczęło się w trakcie biegu terminu uprawniającego do odstąpienia od umowy, i od umowy tej odstępuje, należy co do zasady uwzględnić cenę uzgodnioną we wspomnianej umowie za ogół świadczeń będących jej przedmiotem, a należną kwotę obliczyć pro rata temporis. Jedynie w przypadku gdy zawarta umowa wyraźnie przewiduje, że jedno lub kilka świadczeń będzie w całości spełniane wraz z rozpoczęciem wykonania umowy, w sposób odrębny, po cenie, którą należy uiścić oddzielnie, przy obliczaniu kwoty należnej przedsiębiorcy na podstawie art. 14 ust. 3 tej dyrektywy należy uwzględnić całość ceny przewidzianej za takie świadczenie.
- 2) Artykuł 14 ust. 3 dyrektywy 2011/83 w związku z motywem 50 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że do celów oceny, czy łączna cena jest nadmierna w rozumieniu tego przepisu, należy uwzględnić cenę usługi oferowanej przez danego przedsiębiorcę innym konsumentom na tych samych warunkach, jak również cenę równoważnej usługi świadczonej przez innych przedsiębiorców w chwili zawarcia umowy.
- 3) Artykuł 16 lit. m) dyrektywy 2011/83 w związku z art. 2 pkt 11 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że sporządzenie przez internetowy serwis pośredniczący w doborze partnera raportu z oceny osobowości na podstawie testu osobowości utworzonego przez ten serwis nie stanowi dostarczenia „treści cyfrowych” w rozumieniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 27 z 27.1.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Iulia – Rumunia) – FT / Universitatea „Lucian Blaga” Sibiu; GS i in., HS; Ministerul Educației Naționale

(Sprawa C-644/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2000/78/WE – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Artykuły 1, 2 i 3 – Dyrektywa 1999/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 4 – Zasada niedyskryminacji – Środek przyjęty przez uczelnię w oparciu o przepisy prawa krajowego – Zachowanie statusu nauczyciela mianowanego po osiągnięciu ustawowego wieku emerytalnego – Możliwość zarezerwowana dla nauczycieli posiadających status promotora pracy doktorskiej – Nauczyciele nieposiadający tego statusu – Umowy na czas określony – Wynagrodzenie niższe od wynagrodzenia przysługującego nauczycielom mianowanym]

(2020/C 414/17)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Alba Iulia

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: FT

Strona pozwana: Universitatea „Lucian Blaga” Sibiu; GS i in.; HS; Ministerul Educației Naționale

Sentencja

- 1) Artykuły 1 i 2 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że nie mają one zastosowania do przepisu prawa krajowego, zgodnie z którym spośród ogółu nauczycieli akademickich uczelni, którzy kontynuują wykonywanie zawodu po osiągnięciu ustawowego wieku emerytalnego, tylko nauczyciele posiadający status promotora pracy doktorskiej mogą zachować status nauczyciela mianowanego, podczas gdy nauczyciele niemający statusu promotora pracy doktorskiej mogą jedynie zawierać z tą uczelnią umowy na czas określony przewidujące wynagrodzenie, które jest niższe od wynagrodzenia przysługującego nauczycielom mianowanym.
- 2) Klauzulę 4 pkt 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie stosowaniu przepisu prawa krajowego, zgodnie z którym spośród ogółu nauczycieli akademickich uczelni, którzy kontynuują wykonywanie zawodu po osiągnięciu ustawowego wieku emerytalnego, tylko nauczyciele posiadający status promotora pracy doktorskiej mogą zachować status nauczyciela mianowanego, podczas gdy nauczyciele niemający statusu promotora pracy doktorskiej mogą jedynie zawierać z tą uczelnią umowy na czas określony przewidujące system wynagrodzenia, które jest niższe od wynagrodzenia przysługującego nauczycielom mianowanym, pod warunkiem że ta pierwsza kategoria nauczycieli akademickich składa się z pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony porównywalnych z pracownikami należącymi do tej drugiej kategorii oraz że odmienne traktowanie między innymi ze względu na wspomniany system wynagrodzenia nie jest uzasadnione obiektywnymi względami, czego weryfikacja należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 406 z 2.12.2019.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Finanzamt D / E

(Sprawa C-657/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Zwolnienia – Artykuł 132 ust. 1 lit. g) – Świadczenie usług ściśle związanych z opieką i pomocą społeczną – Sporządzenie opinii o stanie wymagającym opieki – Podatnik zaangażowany przez służbę medyczną ubezpieczenia pielęgnacyjnego – Podmioty uznane za podmioty o charakterze społecznym]

(2020/C 414/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt D

Strona przeciwna: E

Sentencja

Artykuł 132 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że

- sporządzenie opinii w zakresie potrzeby opieki przez niezależnego eksperta dla służby medycznej kasy ubezpieczenia pielęgnacyjnego, które to opinie kasa ta wykorzystuje do celów oceny zakresu praw do świadczeń opieki i pomocy społecznej, z których mogą skorzystać jej ubezpieczeni, stanowi świadczenie usług ściśle związane z opieką i pomocą społeczną, pod warunkiem że jest ono niezbędne do zapewnienia prawidłowej realizacji transakcji dotyczących tej dziedziny;

- przepis ten nie stoi na przeszkodzie temu, aby odmówiono owemu ekspertowi uznania go za podmiot o charakterze społecznym, pomimo że, po pierwsze, świadczy swoje usługi dotyczące sporządzenia opinii w zakresie potrzeby opieki jako podwykonawca na zlecenie rzeczonoj służby medycznej, która jest za taki podmiot uznana, po drugie, koszty sporządzenia tych opinii ponosi pośrednio i ryczałtowo odnośna kasa ubezpieczenia pielęgnacyjnego oraz, po trzecie, ów ekspert ma możliwość na mocy prawa krajowego zawrzeć bezpośrednio z tą kasą umowę o sporządzenie wspomnianych opinii, aby móc zostać uznanym za taki podmiot, ale nie skorzystał z tej możliwości.

(¹) Dz.U. C 406 z 2.12.2019.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Admiral Sportwetten GmbH, Novomatic AG, AKO Gastronomiebetriebs GmbH / Magistrat der Stadt Wien

(Sprawa C-711/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa (UE) 2015/1535 – Artykuł 1 – Procedura udzielania informacji w zakresie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego – Pojęcie „przepisu technicznego” – Gry hazardowe – Podatek lokalny od eksploatacji terminali bukmacherskich – Przepisy podatkowe – Brak zgłoszenia Komisji Europejskiej – Możliwość powołania się na przepisy wobec podatnika]

(2020/C 414/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Admiral Sportwetten GmbH, Novomatic AG, AKO Gastronomiebetriebs GmbH

Strona przeciwna: Magistrat der Stadt Wien

Sentencja

Artykuł 1 dyrektywy (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego należy interpretować w ten sposób, że krajowy przepis podatkowy wprowadzający podatek od eksploatacji terminali bukmacherskich nie stanowi „przepisu technicznego” w rozumieniu tego artykułu.

(¹) Dz.U. C 406 z 2.12.2019.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 10 września 2020 r. – Crocs, Inc. / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Gifi Diffusion

(Sprawa C-320/18 P) (¹)

[Odwołanie – Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Unieważnienie prawa do wzoru – Odwołanie, które stało się bezprzedmiotowe – Umorzenie postępowania – Koszty]

(2020/C 414/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Crocs, Inc. (przedstawiciele: J. Guise, D. Knight, solicitors, a także adwokat H. Haouideg)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Ivanauskas i H. O'Neill, pełnomocnicy), Gifi Diffusion (przedstawiciel: adwokat C. de Chassey)

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie odwołania zostaje umorzone.
- 2) Crocs Inc. pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) w niniejszym postępowaniu odwoławczym.
- 3) Gifi Diffusion pokrywa własne koszty poniesione w niniejszym postępowaniu.

(¹) Dz.U. C 319 z 10.9.2019.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 3 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Vikingo Fővállalkozó Kft. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-610/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 168, 178, 220 i 226 – Zasady neutralności podatkowej, skuteczności i proporcjonalności – Prawo do odliczenia VAT – Odmowa – Przesłanki istnienia dostawy towarów – Oszustwo – Dowód – Sankcja – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem]

(2020/C 414/21)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vikingo Fővállalkozó Kft.

Strona przeciwna: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Sentencja

Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z zasadami neutralności podatkowej, skuteczności i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie praktyce krajowej, w ramach której organy podatkowe odmawiają podatnikowi prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej zapłaconego z tytułu nabycia dostarczonych mu towarów z tego powodu, że faktur związanych z tym nabyciem nie można uznać za wiarygodne, gdyż, po pierwsze, produkcja tych towarów i ich dostawa nie mogły zostać dokonane przez wystawcę owych faktur ze względu na brak niezbędnych zasobów materialnych i ludzkich, a zatem towary te zostały w rzeczywistości nabyte od niezidentyfikowanej osoby, po drugie, nie dochowano krajowych zasad rachunkowości, po trzecie, łańcuch dostaw, który doprowadził do tego nabycia, nie był ekonomicznie uzasadniony, a po czwarte, przy niektórych wcześniejszych transakcjach w ramach tego łańcucha dostaw wystąpiły nieprawidłowości. W celu uzasadnienia takiej odmowy należy wykazać w sposób wymagany prawem, że podatnik aktywnie uczestniczył w oszustwie lub że wiedział, względnie powinien był wiedzieć, że wskazane transakcje były związane z oszustwem popełnionym przez wystawcę faktury lub inny podmiot występujący na wcześniejszym etapie tego łańcucha dostaw, co powinien zweryfikować sąd odsyłający.

(¹) Dz.U. C 95 z 23.3.2020.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 3 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Crewprint Kft. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-611/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Zasady neutralności podatkowej, skuteczności i proporcjonalności – Prawo do odliczenia VAT – Odmowa – Oszustwo – Dowód – Łańcuch podwykonawców]

(2020/C 414/22)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Crewprint Kft.

Strona przeciwna: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Sentencja

Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z zasadami neutralności podatkowej, skuteczności i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie praktyce krajowej, w ramach której organ podatkowy odmawia podatnikowi prawa do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej na tej podstawie, że zachowanie tego podatnika i wystawcy faktur stanowi oszustwo, gdyż, po pierwsze, ich umowy nie były niezbędne do wykonania danych transakcji gospodarczych i mogły zostać zaklasyfikowane w inny sposób niż wskazany przez nich, po drugie, ów wystawca faktur korzystał, bez konieczności i bez uzasadnienia ekonomicznego, z łańcucha podwykonawców, z których niektórzy nie posiadali niezbędnych zasobów osobowych i materialnych, a po trzecie, ów podatnik miał osobiste lub organizacyjne powiązania z tym wystawcą faktur, jak również z jednym z tych podwykonawców. Aby uzasadnić taką odmowę, należy stwierdzić, w inny sposób niż poprzez przypuszczenia oparte na ustalonych z góry kryteriach, że ten sam podatnik aktywnie uczestniczył w oszustwie lub że wiedział lub powinien był wiedzieć, że transakcje te były związane z oszustwem popełnionym przez wystawcę faktur, co podlega weryfikacji przez sąd krajowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 23.3.2020.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 17 września 2020 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugalia] – Super Bock Bebidas SA / Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-837/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Odliczenia podatku naliczonego – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 17 ust. 6 – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 168 i 176 – Wyłączenie z prawa do odliczenia podatku – Nabycie usług zakwaterowania, wyżywienia, napojów, leasingu pojazdów, paliwa i opłaty za przejazd – Klauzula standstill – Przystąpienie do Unii Europejskiej]

(2020/C 414/23)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Super Bock Bebidas SA

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira

Sentencja

Artykuł 17 ust. 6 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku jak również art. 168 lit. a) i art. 176 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które weszły w życie w momencie przystąpienia tego państwa do Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wyłączenia z prawa do odliczenia podatku naliczonego odnośnie do wydatków w szczególności na zakwaterowanie, żywność, napoje, leasing pojazdów, paliwa i opłaty za przejazd stosuje się również w wypadku gdy zostanie wykazane, że owe wydatki zostały wykorzystane do celów nabycia towarów i usług wykorzystywanych na potrzeby opodatkowanych transakcji podatnika.

(¹) Dz.U. C 54 z 17.2.2020.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 3 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Obvodní soud pro Prahu 8 – Republika Czeska) – mBank S.A. / PA

(Sprawa C-98/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Jurysdykcja w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Jurysdykcja sądów państwa członkowskiego, na którego terytorium konsument ma miejsce zamieszkania – Artykuł 18 ust. 2 – Powództwo wytoczone przeciwko konsumentowi przez kontrahenta – Pojęcie „miejsca zamieszkania konsumenta” – Moment mający znaczenie dla ustalenia miejsca zamieszkania konsumenta – Przeniesienie miejsca zamieszkania konsumenta następujące po zawarciu umowy i przed wytoczeniem powództwa]

(2020/C 414/24)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Obvodní soud pro Prahu 8

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: mBank S.A.

Strona pozwana: PA

Sentencja

Pojęcie „miejsca zamieszkania konsumenta”, o którym mowa w art. 18 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, należy interpretować w ten sposób, że oznacza ono miejsce zamieszkania konsumenta w chwili wytoczenia powództwa.

(¹) Dz.U. C 137 z 27.4.2020.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 30 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – JS / Câmara Municipal de Gondomar

(Sprawa C-135/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Dyrektywa 1999/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 5 – Umowy o pracę w sektorze publicznym zawarte na czas określony – Kolejne umowy – Zakaz przekształcenia umów o pracę zawartych na czas określony w umowę na czas nieokreślony – Dopuszczalność]

(2020/C 414/25)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: JS

Druga strona postępowania: Câmara Municipal de Gondomar

Sentencja

Wykładni klauzuli 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony z dnia 18 marca 1999 r., zawartego w załączniku do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy dokonywać w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, które bezwzględnie zabrania, w sektorze publicznym, przekształcenia następujących po sobie umów o pracę na czas określony w umowę na czas nieokreślony, jeżeli ustawodawstwo to nie zawiera, w odniesieniu do tego sektora, innego skutecznego środka pozwalającego na zapobieganie nadużywaniu oraz, w odpowiednich wypadkach, karanie nadużywania kolejnych umów na czas określony.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 22.6.2020.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 3 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca dos Açores – Portugalia) – MV / SATA International – Serviços e Transportes Aéreos SA

(Sprawa C-137/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuł 5 ust. 3 – Odszkodowanie dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów – Zakres – Zwolnienie z obowiązku wypłaty odszkodowania – Pojęcie „nadzwyczajnych okoliczności” – Brak wystarczającego przedstawienia okoliczności dotyczących ram faktycznych i prawnych postępowania głównego, a także powodów uzasadniających konieczność odpowiedzi na pytania prejudycjalne – Oczywista niedopuszczalność]

(2020/C 414/26)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca dos Açores

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: MV

Strona pozwana: SATA International – Serviços e Transportes Aéreos SA

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca dos Açores (sąd okręgowy dla Azorów, Portugalia) postanowieniem z dnia 10 stycznia 2020 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

(¹) Dz.U. C 209 z 22.6.2020.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 19 września 2019 r. – XC / Subdelegación del Gobierno en Toledo

(Sprawa C-690/19)

(2020/C 414/27)

Język postępowania: hiszpański

Oznaczenie sądu odsyłającego

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XC

Strona pozwana: Subdelegación del Gobierno en Toledo

Prezes Trybunału Sprawiedliwości zarządził wykreślenie sprawy.

Odwołanie wniesione w dniu 29 czerwca 2020 r. przez Bergslagernas Järnvaruaktiebolag od wyroku wydanego w dniu 29 kwietnia 2020 r. przez Sąd (pierwsza izba) w sprawie T-73/19, Bergslagernas Järnvaruaktiebolag / EUIPO – Scheppach Fabrikation von Holzbearbeitungsmaschinen (Narzędzie do rąbania drewna)

(Sprawa C-284/20 P)

(2020/C 414/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bergslagernas Järnvaruaktiebolag (przedstawiciele: S. Kirschstein-Freund, B. Breiting, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 6 października 2020 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba rozstrzygająca o dopuszczalności odwołań) orzekł, że odwołanie nie zostało dopuszczone i że Bergslagernas Järnvaruaktiebolag pokrywa własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 29 kwietnia 2020 r. w sprawie T-106/19, Abarca/EUIPO – Abanca Corporación Bancaria (ABARCA SEGUROS), wniesione w dniu 10 lipca 2020 r. przez Abarca – Companhia de Seguros SA

(Sprawa C-313/20 P)

(2020/C 414/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Abarca – Companhia de Seguros SA (przedstawiciele: J. M. Pimenta, advogado, Á. Pinho, advogada)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Abanca Corporación Bancaria, SA

Postanowieniem z dnia 13 października 2020 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i obciążył Abarca – Companhia de Seguros SA jej własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Belgia) w dniu 3 września 2020 r. – Viasat UK Ltd, Viasat Inc. / Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT), État belge, Inmarsat Ventures SE

(Sprawa C-417/20)

(2020/C 414/30)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance francophone de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Viasat UK Ltd, Viasat Inc..

Strona pozwana: Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT), État belge, Inmarsat Ventures SE

Postanowieniem z dnia 8 października 2020 r. Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 8 września 2020 r. – F. Reyher Nchfg. GmbH & Co. KG / Hauptzollamt Hamburg

(Sprawa C-419/20)

(2020/C 414/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: F. Reyher Nchfg. GmbH & Co. KG, reprezentowana przez komplementariusza spółkę zarządzającą F. Reyher Nchfg. mbH

Druga strona postępowania: Hauptzollamt Hamburg

Pytania prejudycjalne

Czy naruszenie prawa Unii jako przesłanka roszczenia o odsetki, które Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wywodzi z prawa Unii, występuje również wtedy, gdy organ państwa członkowskiego ustala należność celną, stosując prawo Unii, jednak sąd państwa członkowskiego stwierdza następnie, że nie zostały spełnione faktyczne przesłanki pobrania należności celnej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 10 września 2020 r. – Flexi Montagetechnik GmbH & Co. KG / Hauptzollamt Kiel

(Sprawa C-427/20)

(2020/C 414/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Flexi Montagetechnik GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Hauptzollamt Kiel

Pytania prejudycjalne

Czy naruszenie prawa Unii jako przesłanka roszczenia o odsetki, które Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wywodzi z prawa Unii, występuje również wtedy, gdy organ państwa członkowskiego ustali należność celną z naruszeniem wiążących prawnie przepisów prawa Unii, a sąd państwa członkowskiego stwierdzi to naruszenie prawa Unii?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 15 września 2020 r. – Austro-Mechana Gesellschaft zur Wahrnehmung mechanisch-musikalischer Urheberrechte Gesellschaft mbH / Strato AG

(Sprawa C-433/20)

(2020/C 414/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Austro-Mechana Gesellschaft zur Wahrnehmung mechanisch-musikalischer Urheberrechte Gesellschaft mbH

Strona pozwana: Strato AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „na dowolnych nośnikach” zawarte w art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono również serwery, które znajdują się w posiadaniu osób trzecich udostępniających osobom fizycznym (klientom) do prywatnego użytku (i do celów ani bezpośrednio, ani pośrednio handlowych) na tych serwerach miejsce do przechowywania danych, które klienci ci wykorzystują do zwielokrotniania poprzez zapisywanie („cloud computing”)?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej: Czy przepis cytowany w pytaniu pierwszym należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie do uregulowania krajowego, zgodnie z którym autor ma prawo do stosownego wynagrodzenia (wynagrodzenia z tytułu nośników danych),
— jeżeli z charakteru utworu (nadawanego przez radio lub publicznie udostępnionego albo utrwalonego na wyprodukowanym do celów handlowych nośniku danych) wynika, że będzie wskutek utrwalenia na „nośniku danych dowolnego rodzaju, który nadaje się do takiego zwielokrotniania i zostaje wprowadzony na rynek krajowy do celów handlowych”, zwielokrotniany na użytek osobisty lub prywatny,

— oraz jeżeli wykorzystuje się przy tym metodę zapisu opisaną w pytaniu pierwszym?

(¹) Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. 2001, L 167, s. 10)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 24 września 2020 r. – Advania Sverige AB, Kammarkollegiet / Dustin Sverige AB

(Sprawa C-461/20)

(2020/C 414/34)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Advania Sverige AB, Kammarkollegiet

Druga strona postępowania: Dustin Sverige AB

Pytanie prejudycjalne

Czy z okoliczności, że nowy wykonawca przejął prawa i obowiązki pierwotnego wykonawcy wynikające z umowy ramowej, po tym jak ogłoszono upadłość pierwotnego wykonawcy, a syndyk masy upadłościowej dokonał cesji tej umowy, wynika, iż nowy wykonawca wstąpił w prawa i obowiązki pierwotnego wykonawcy w okolicznościach takich jak te, o których mowa w art. 72 ust. 1 lit. d) ppkt (ii) dyrektywy o zamówieniach publicznych (¹)?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ustavno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 1 października 2020 r. – Varuh človekovih pravic Republike Slovenije

(Sprawa C-486/20)

(2020/C 414/35)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Ustavno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Varuh človekovih pravic Republike Slovenije (słoweński rzecznik praw obywatelskich)

Uczestnicy postępowania: Državni zbor Republike Slovenije, Vlada Republike Slovenije (parlament Republiki Słowenii i rząd Republiki Słowenii)

Pytania prejudycjalne

1) Czy pkt 8 załącznika I do dyrektywy (UE) 2016/681 (¹) jest zgodny z art. 7 i 8 oraz z art. 52 akapit pierwszy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, biorąc pod uwagę to, że nie jest jasne, czy obejmuje on jedynie informację o tym, że dana osoba ma status stałego klienta, czy również inne informacje dotyczące lotów i rezerwacji, zawartych w programie lojalnościowym, co mogłoby oznaczać, że wymóg jasności i precyzji przepisów mających wpływ na prawo do poszanowania życia prywatnego i prawo do ochrony danych osobowych nie jest spełniony?

- 2) Czy pkt 12 załącznika I do dyrektywy (UE) 2016/681 jest zgodny z art. 7 i 8 oraz z art. 52 akapit pierwszy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, biorąc pod uwagę to, że wymagane informacje nie są wskazane w sposób szczegółowy, a jednocześnie, że wymieniony wyżej pkt nie przewiduje ograniczeń co do charakteru i zakresu informacji, co mogłoby oznaczać, iż wymóg jasności i precyzji przepisów mających wpływ na prawo do poszanowania życia prywatnego i prawo do ochrony danych osobowych nie jest spełniony?

- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania (Dz.U. 2016, L 119, s. 132).

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 25 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea Hovrätt – Szwecja) – Novartis AG / Patent-och registreringsverket

(Sprawa C-354/19) (¹)

(2020/C 414/36)

Język postępowania: szwedzki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

- (¹) Dz.U. C 230 z 8.7.2019.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 24 sierpnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Gera – Niemcy) – MM / Volkswagen AG

(Sprawa C-663/19) (¹)

(2020/C 414/37)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

- (¹) Dz.U. C 399 z 25.11.2019.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 3 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main – Niemcy) – flihtright GmbH / Qatar Airways

(Sprawa C-810/19) (¹)

(2020/C 414/38)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

- (¹) Dz.U. C 77 z 9.3.2020.
-

Postanowienie prezesa wielkiej izby Trybunału z dnia 4 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Pontevedra – Hiszpania) – D.A.T.A., L.F.A., A.M.A.G., L.F.A., J.G.C., S.C.C., A.C.V., A.A.G., A.C.A., L.C.A., N.P.B., P.C.A. / Ryanair DAC

(Sprawa C-827/19) ⁽¹⁾

(2020/C 414/39)

Język postępowania: hiszpański

Prezes wielkiej izby Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 10.2.2020.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 28 sierpnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie – Polska) – E. Sp. z o.o. / K.S.

(Sprawa C-904/19) ⁽¹⁾

(2020/C 414/40)

Język postępowania: polski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy

⁽¹⁾ Dz.U. C 54 z 17.2.2020.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 7 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) – Łotwa) – SIA „ONDO”/ Patērētāju tiesību aizsardzības centrs

(Sprawa C-943/19) ⁽¹⁾

(2020/C 414/41)

Język postępowania: łotewski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 137 z 27.4.2020.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 7 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) – Łotwa) – AS „4finance”/ Patērētāju tiesību aizsardzības centrs

(Sprawa C-944/19) ⁽¹⁾

(2020/C 414/42)

Język postępowania: łotewski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 137 z 27.4.2020.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 7 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) – Łotwa) – SIA „OC Finance”/ Patērētāju tiesību aizsardzības centrs

(Sprawa C-945/19) ⁽¹⁾

(2020/C 414/43)

Język postępowania: łotewski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 137 z 27.4.2020.

Postanowienie prezesa pierwszej izby Trybunału z dnia 25 września 2020 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) – Zjednoczone Królestwo] – MG / HH

(Sprawa C-946/19) ⁽¹⁾

(2020/C 414/44)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 2.3.2020.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 13 sierpnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg – Niemcy) – CY/ Eurowings GmbH

(Sprawa C-252/20) ⁽¹⁾

(2020/C 414/45)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 24.8.2020.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 23 września 2020 r. – Hiszpania i in. / Komisja

(Sprawy połączone T-515/13 RENV i T-719/13 RENV) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa – Pomoc przyznana przez władze hiszpańskie na rzecz niektórych ugrupowań interesów gospodarczych (UIG) i ich inwestorów – System podatkowy stosowany do niektórych umów leasingu finansowego w celu nabycia statków (hiszpański system leasingu finansowego) – Decyzja uznająca pomoc za w części niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej częściowe odzyskanie – Selektywny charakter – Obowiązek uzasadnienia – Odzyskanie pomocy – Równość traktowania – Uzasadnione oczekiwania – Pewność prawa]

(2020/C 414/46)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca w sprawie T-515/13 RENV: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel S. Centeno Huerta, pełnomocnik)

Strona skarżąca w sprawie T-719/13 RENV: Lico Leasing, SA (Madryt, Hiszpania) Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, SA (Madryt) (przedstawiciele: adwokaci M. Merola i M. Sánchez)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, É. Gippini Fournier i P. Němečková, pełnomocnicy)

Interwenienci w sprawie T-719/13 RENV: Bankia, SA (Walencja, Hiszpania) i 32 pozostałych interwenientów, których nazwy wskazane są w załączniku do wyroku (przedstawiciele: adwokaci J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2014/200/UE z dnia 17 lipca 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.21233 C/11 (ex NN/11, ex CP 137/06) wdrożonej przez Hiszpanię – System podatkowy stosowany do niektórych umów leasingu finansowego, zwany również hiszpańskim systemem leasingu finansowego (Dz.U. 2014, L 114, s. 1).

Sentencja

- 1) Skargi zostają oddalone.
- 2) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Komisję Europejską przed Trybunałem w sprawie C-128/16 P i przed Sądem w sprawach T-515/13 i T-515/13 RENV.
- 3) Lico Leasing, SA, i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, SA, pokrywają własne koszty, a także koszty poniesione przez Komisję przed Trybunałem w sprawie C-128/16 P i przed Sądem w sprawach T-719/13 i T-719/13 RENV.
- 4) Bankia, SA, i pozostali interwenienci, których nazwy wskazane są w załączniku, a także Aluminios Cortizo, SAU, pokrywają własne koszty w postępowaniu po przekazaniu sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 336 z 16.11.2013.

Wyrok Sądu z dnia 9 września 2020 r. – IMG / Komisja**(Sprawa T-381/15 RENV) ⁽¹⁾**

[Odpowiedzialność pozaumowna – Współpraca na rzecz rozwoju – Wykonywanie budżetu Unii w trybie zarządzania pośredniego – Decyzja zawieszająca możliwość zawarcia przez skarżącą z Komisją nowych umów o delegowaniu zadań w ramach zarządzania pośredniego – Niezgodność z prawem – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Wniosek o wydanie nakazu – Przekroczenie terminu – Zmiana charakteru żądanego odszkodowania – Niedopuszczalność]

(2020/C 414/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: International Management Group (IMG) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: L. Levi i J.-Y. de Cara, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i J. Norris, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody, jaką skarżąca miała ponieść w następstwie przyjęcia decyzji Komisji, zawartej w jej piśmie z dnia 8 maja 2015 r., o niezawieraniu ze skarżącą nowych umów o delegowaniu zadań w ramach zarządzania pośredniego „dopóki nie istnieje całkowita pewność co do posiadania przez [nią] statusu organizacji międzynarodowej”.

Sentencja

- 1) Skarga o odszkodowanie zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty poniesione w postępowaniach przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 12.10.2015.

Wyrok Sądu z dnia 9 września 2020 r. – Hiszpania i Włochy / Komisja**(Sprawa T-401/16 i T-443/16) ⁽¹⁾**

[System językowy – Ogłoszenia o konkursach otwartych celem naboru kierowników zespołu – Znajomość języków – Ograniczenie wyboru drugiego języka konkursu do angielskiego, francuskiego i niemieckiego – Test znajomości języka w języku angielskim, którego niezdanie powoduje eliminację kandydata – Język komunikacji – Rozporządzenie nr 1 – Artykuł 1d ust. 1, art. 27 i art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego – Dyskryminacja ze względu na język – Uzasadnienie – Interes służby – Proporcjonalność]

(2020/C 414/48)

Język postępowania: hiszpański i włoski

Strony

Strona skarżąca w sprawie T-401/16: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: S. Centeno Huerta, pełnomocnik)

Strona skarżąca w sprawie T-443/16: Republika Włoch (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, którego wspierał P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: w sprawie T-401/16: G. Gattinara, D. Milanowska i N. Ruiz García; w sprawie T-443/16 G. Gattinara i D. Milanowska, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 263 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności ogłoszeń o konkursach otwartych: EPSO/AD/323/16 w celu stworzenia list rezerwy kadrowej administratorów na stanowiska prowadzących dochodzenia (AD 7), obejmującego następujące profile: „1 – Prowadzący dochodzenia w dziedzinie: wydatki UE, zwalczanie korupcji – 2 – Prowadzący dochodzenia w dziedzinie: cła i handel, tytoń i towary podrobione”; oraz EPSO/AD/324/16 w celu stworzenia list rezerwy kadrowej administratorów na stanowiska „Prowadzący dochodzenia (AD 9): Kierownik zespołu” (Dz.U. 2016, C 187 A, s. 1).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność ogłoszeń o konkursach otwartych: EPSO/AD/323/16 w celu stworzenia list rezerwy kadrowej administratorów na stanowiska prowadzących dochodzenia (AD 7), obejmującego następujące profile: „1 – Prowadzący dochodzenia w dziedzinie: wydatki UE, zwalczanie korupcji – 2 – Prowadzący dochodzenia w dziedzinie: cła i handel, tytoń i towary podrobione”; oraz EPSO/AD/324/16 w celu stworzenia list rezerwy kadrowej administratorów na stanowiska „Prowadzący dochodzenia (AD 9): Kierownik zespołu”.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez Królestwo Hiszpanii w sprawie T-401/16 i przez Republikę Włoską w sprawie T-443/16.

(¹) Dz.U. C 383 z 17.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 5 października 2020 r. – Casino, Guichard-Perrachon i AMC/Komisja

(Sprawa T-249/17) (¹)

[Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Postępowanie administracyjne – Decyzja nakazująca przeprowadzenie kontroli – Zarzut niezgodności z prawem art. 20 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Prawo do skutecznego środka prawnego – Równość broni – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do nienaruszalności miru domowego – Poszlaki o wystarczająco poważnym charakterze – Proporcjonalność]

(2020/C 414/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Casino, Guichard-Perrachon (Saint-Étienne, Francja) i Achats Marchandises Casino SAS (AMC), dawniej EMC Distribution (Vitry-sur-Seine, Francja) (przedstawiciele: adwokaci D. Théophile, I. Simic, O. de Juvigny, T. Reymond, A. Sunderland i G. Aubron)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Mongin, A. Dawes i I. Rogalski, pełnomocnicy, wspierani przez adwokat F. Ninane)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Boelaert, S. Petrova i O. Segnana, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2017) 1054 final z dnia 9 lutego 2017 r. nakazującej spółce Casino, Guichard-Perrachon oraz wszystkim spółkom kontrolowanym przez nią bezpośrednio lub pośrednio poddanie się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa AT.40466 – Tute 1).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1 lit. b) decyzji Komisji C(2017) 1054 final z dnia 9 lutego 2017 r. nakazującej spółce Casino, Guichard-Perrachon oraz wszystkim spółkom kontrolowanym przez nią bezpośrednio lub pośrednio poddanie się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa AT.40466 – Tute 1).

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Casino, Guichard-Perrachon, Achats Marchandises Casino SAS (AMC), Komisja Europejska i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 221 z 10.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 5 października 2020 r. – Intermarché Casino Achats/Komisja
(Sprawa T-254/17) (¹)

[Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Postępowanie administracyjne – Decyzja nakazująca przeprowadzenie kontroli – Zarzut niezgodności z prawem art. 20 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Prawo do skutecznego środka prawnego – Równość broni – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do nienaruszalności miru domowego – Poszlaki o wystarczająco poważnym charakterze – Poszlaki udziału w podejrzanym naruszeniach – Proporcjonalność]

(2020/C 414/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Intermarché Casino Achats (Paryż, Francja) (przedstawiciele: Y. Utzschneider i J. Jourdan, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Mongin, A. Dawes i I. Rogalski, pełnomocnicy, wspierani przez F. Ninane, adwokat)

Interwenient na poparcie żądań strony pozwanej: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Boelaert, S. Petrova i O. Segnana, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2017) 1056 final z dnia 9 lutego 2017 r. nakazującej stronie skarżącej jak również wszystkim spółkom pośrednio lub bezpośrednio przez nią kontrolowanym poddanie się kontroli na podstawie art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa AT.40466 – Tute 1).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1 lit. b) decyzji Komisji C(2017) 1056 final z dnia 9 lutego 2017 r. nakazującej stronie skarżącej jak również wszystkim spółkom pośrednio lub bezpośrednio przez nią kontrolowanym poddanie się kontroli na podstawie art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa AT.40466 – Tute 1).
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Intermarché Casino Achats, Komisja Europejska i Rada Unii Europejskiej ponoszą własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 5 października 2020 r. – Les Mousquetaires i ITM Entreprises/Komisja(Sprawa T-255/17) ⁽¹⁾

[Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Postępowanie administracyjne – Decyzje nakazujące przeprowadzenie kontroli – Żarzut niezgodności z prawem art. 20 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Prawo do skutecznego środka prawnego – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do nienaruszalności miru domowego – Poszlaki o wystarczająco poważnym charakterze – Proporcjonalność – Skarga o stwierdzenie nieważności – Żarzuty dotyczące przebiegu kontroli – Odmowa ochrony poufności danych dotyczących życia prywatnego – Niedopuszczalność]

(2020/C 414/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Les Mousquetaires (Paryż, Francja) i ITM Entreprises (Paryż) (przedstawiciele: adwokaci N. Jalabert-Doury, B. Chemama i K. Mebarek)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Mongin, A. Dawes i I. Rogalski, pełnomocnicy, wspierani przez adwokat F. Ninane)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Boelaert, S. Petrova i O. Segnana, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, tytułem głównym – decyzji Komisji C(2017) 1361 final z dnia 21 lutego 2017 r. nakazującej spółce Les Mousquetaires oraz wszystkim spółkom kontrolowanym przez nią bezpośrednio lub pośrednio poddanie się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa AT.40466 – Tute 1) oraz decyzji Komisji C(2017) 1360 final z dnia 21 lutego 2017 r. nakazującej spółce Les Mousquetaires oraz wszystkim spółkom kontrolowanym przez nią bezpośrednio lub pośrednio poddanie się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa AT.40467 – Tute 2) i tytułem pomocniczym – decyzji Komisji C(2017) 1057 final z dnia 9 lutego 2017 r. nakazującej spółce Intermarché oraz wszystkim spółkom kontrolowanym przez nią bezpośrednio lub pośrednio poddanie się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa AT.40466 – Tute 1) oraz decyzji Komisji C(2017) 1061 final z dnia 9 lutego 2017 r. nakazującej spółce Intermarché oraz wszystkim spółkom kontrolowanym przez nią bezpośrednio lub pośrednio poddanie się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa AT.40467 – Tute 2), a po drugie, decyzji, na mocy której Komisja, z jednej strony, zajęła i skopiowała dane zapisane na urządzeniach do komunikacji i przechowywania danych, zawierających dane dotyczące życia prywatnego użytkowników tych urządzeń, a z drugiej strony, oddaliła przedstawione przez skarżącą żądanie zwrotu tych danych.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1 lit. b) decyzji Komisji C(2017) 1057 final z dnia 9 lutego 2017 r. nakazującej spółce Intermarché oraz wszystkim spółkom kontrolowanym przez nią bezpośrednio lub pośrednio poddanie się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa AT.40466 – Tute 1) oraz art. 1 lit. b) decyzji Komisji C(2017) 1361 final z dnia 21 lutego 2017 r. nakazującej spółce Les Mousquetaires oraz wszystkim spółkom kontrolowanym przez nią bezpośrednio lub pośrednio poddanie się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa AT.40466 – Tute 1).
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Les Mousquetaires, ITM Entreprises, Komisja Europejska i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 5 października 2020 r. – HeidelbergCement i Schwenk Zement/Komisja**(Sprawa T-380/17) ⁽¹⁾****[Konkurencja – Koncentracje – Rynek cementu szarego w Chorwacji – Decyzja uznająca koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym i z porozumieniem EOG – Uczestniczące przedsiębiorstwa – Rynek właściwy – Istotna część rynku wewnętrznego – Ocena wpływu koncentracji na konkurencję – Zobowiązania – Prawo do obrony – Częściowe odesłanie do organów krajowych]**

(2020/C 414/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: HeidelbergCement AG (Heidelberg, Niemcy) i Schwenk Zement KG (Ulm, Niemcy) (przedstawiciele: U. Denzel, C. von Köckritz, P. Pichler, U. Soltész, M. Raible i G. Wecker, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Dawes, H. Leupold i T. Vecchi, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Duna-Dráva Cement Kft. (Vác, Węgry) (przedstawiciele: C. Bán i Á Papp, adwokaci)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2017) 1650 final z dnia 5 kwietnia 2017 r. uznającej koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym oraz z porozumieniem EOG (sprawa M.7878 – HeidelbergCement/Schwenk/Cemex Hungary/Cemex Croatia).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) HeidelbergCement AG i Schwenk Zement KG pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Duna-Dráva Cement Kft. pokrywa własne koszty związane z wnioskiem o przystąpienie do sprawy w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 31.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 23 września 2020 r. – VE/ ESMA**(Sprawa T-77/18 i T-567/18) ⁽¹⁾****[Służba publiczna – Personel tymczasowy – Umowa na czas nieokreślony – Sprawozdanie z oceny – Postępowanie w sprawie oceny 2016 – Zarzut niezgodności z prawem przewodnika na temat oceny – Oczywisty błąd w ocenie – Ocena działalności w charakterze przedstawiciela personelu – Nieprawidłowość proceduralna – Rozwiązanie umowy o pracę – Niezadowolające wyniki pracy w okresie dwóch lat]**

(2020/C 414/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: VE (przedstawiciele: adwokatkę L. Levi i N. Flandin)

Strona pozwana: Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (przedstawiciele: A. Lorenzet i N. Vasse, pełnomocnicy, których wspierali adwokaci D. Waelbroeck i A. Duron)

Przedmiot

Złożone na podstawie art. 270 TFUE wnioski o stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny strony skarżącej za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2016 r., decyzji z dnia 14 listopada 2017 r. o rozwiązaniu z nią umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego i decyzji oddalających zażalenia na te decyzje, oraz o zadośćuczynienie krzywdzie doznanej przez stronę skarżącą.

Sentencja

- 1) Sprawy T-77/18 i T-567/18 zostają połączone do celów wydania wyroku.
- 2) Stwierdza się nieważność sprawozdania z oceny VE za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2016 r.
- 3) Stwierdza się nieważność decyzji z dnia 14 listopada 2017 r. o rozwiązaniu z VE umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego.
- 4) W pozostałym zakresie skargi zostają oddalone.
- 5) Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 134 z 16.4.2018.

Wyrok Sądu z dnia 5 października 2020 r. – Brown / Komisja

(Sprawa T-18/19) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Urzędnicy – Urzędnik będący w chwili wstąpienia do służby obywatelem Zjednoczonego Królestwa – Wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z Unii – Uzyskanie obywatelstwa państwa zatrudnienia w trakcie kariery zawodowej – Utrata dodatku zagranicznego – Równość traktowania – Zasada niedyskryminacji – Artykuł 4 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego]

(2020/C 414/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Colin Brown (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat I. Van Damme)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Bohr i D. Milanowska, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE zmierzająca, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności decyzji Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (PMO) Komisji z dnia 19 marca 2018 r. w sprawie odebrania skarżącemu prawa do dodatku zagranicznego oraz zwrotu kosztów podróży, i po drugie, do przywrócenia tych świadczeń od dnia 1 grudnia 2017 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Colin Brown i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

3) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 25.2.2019.

Wyrok Sądu z dnia 5 października 2020 r. – nanoPET Pharma / EUIPO – Miltenyi Biotec (viscover)
(Sprawa T-264/19) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy viscover – Brak złej wiary – Artykuł 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Artykuł 53 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 2 lit. c) rozporządzenia 2017/1001]

(2020/C 414/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: nanoPET Pharma GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. Onken i A. Schulz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Miltenyi Biotec BV & Co. KG, dawniej Miltenyi Biotec GmbH (Bergisch Gladbach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Schork)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 stycznia 2019 r. (sprawa R 1288/2017-5), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między nanoPET Pharma a Miltenyi Biotec.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) nanoPET Pharma GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 206 z 17.6.2019.

Wyrok Sądu z dnia 23 września 2020 r. – Arbuzov / Rada

(Sprawa T-289/19) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie – Zamrożenie środków finansowych – Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Spoczywający na Radzie obowiązek zweryfikowania, czy decyzja organu państwa trzeciego została podjęta z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej]

(2020/C 414/56)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Sergej Arbuzov (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: adwokat M. Mleziva)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: R. Pekař i P. Mahnič, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2019/354 z dnia 4 marca 2019 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2019, L 64, s. 7) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/352 z dnia 4 marca 2019 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2019, L 64, s. 1) w zakresie, w jakim na mocy tych aktów nazwisko skarżącego pozostawiono w wykazie osób, podmiotów i organów, do których stosują się te środki ograniczające.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2019/354 z dnia 4 marca 2019 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/352 z dnia 4 marca 2019 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim nazwisko Sergeja Arbuza zostało pozostawione w wykazie osób, podmiotów i organów, do których mają zastosowanie te środki ograniczające.
- 2) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 22.7.2019.

Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2020 r. – LE / Komisja Europejska

(Sprawa T-475/20)

(2020/C 414/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: LE (przedstawiciel: adwokat M. Straus)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 3988 final z dnia 9 czerwca 2020 r. oraz decyzji i not debetowych jej dotyczących, a także ich wykonania i wdrożenia przez Komisję i ewentualne upoważnione organy zgodnie z art. 299 TFUE;
- rozstrzygnięcie sprawy lub orzeczenie wszelkich innych środków, które Sąd uzna za słuszne i odpowiednie, oraz
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Upływ czasu i brak oceny istotnych okoliczności faktycznych:

- Komisja poświęciła ponad pięć lat na sporządzanie raportów, w braku całkowitej przejrzystości, i nie zezwoliła stronie skarżącej na złożenie dodatkowych wniosków i/lub nie uwzględniła jej wniosków o udzielenie informacji lub o przedstawienie uzasadnienia. Sprawozdania Komisji były niekompletne, niedokładne i niezgodne z przepisami regulującymi ocenę, weryfikację i kontrolę subsydiów.

2. Równe traktowanie i przejrzystość:
 - rozwiązanie umowy nie zostało oparte na żadnej ważnej przesłance, a Komisja pominęła okoliczność, że umowa nie przewidywała jej zakończenia.
3. Zasady dobrego rządzenia:
 - Komisja nie działała zgodnie z zasadą dobrego rządzenia, to jest odpowiedzialnego prowadzenia spraw publicznych i rozsądnego zarządzania zasobami publicznymi.
4. Brak dostatecznego uzasadnienia i równego traktowania:
 - decyzja i decyzja jej dotycząca nie zawierają rzetelnego i dokładnego uzasadnienia, brak im przejrzystości i otwarcia. Podjęte zostały również działania niezgodne z zasadą równego traktowania.
5. Zasada dobrej administracji:
 - Komisja ograniczyła się do systematycznego odwoływania się do swoich poprzednich decyzji, które były w równym stopniu pozbawione uzasadnienia i nieoparte na zasadzie dobrej administracji i innych wspomnianych zasadach. W konsekwencji zasady znajdujące zastosowanie do procesu decyzyjnego nie były wystarczająco respektowane.
6. Brak informacji:
 - strona skarżąca nie otrzymała jakichkolwiek raportów ani sprawozdań, zwłaszcza kompletnej kopii sprawozdania z audytu, a tym samym nie była w stanie zweryfikować przedstawionych obliczeń, stwierdzeń i uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 21 września 2020 r. – Genekam Biotechnology/Komisja

(Sprawa T-579/20)

(2020/C 414/58)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Genekam Biotechnology AG (Duisburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokat S. Hertwig)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 5548 final z dnia 7 sierpnia 2020 r. w zakresie, w jakim dochodzi ona kwoty ponad sumę 39 827,83 EUR wraz z odsetkami za zwłokę;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2020) 5548 final z dnia 7 sierpnia 2020 r. w sprawie ściągnięcia od spółki Genekam Biotechnology AG dłużnej przez nią kwoty 119 659,55 EUR.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia traktatów na podstawie art. 263 akapit drugi TFUE w związku z brakiem legitymacji czynnej Komisji Europejską.
 - Komisja Europejska nie posiadała legitymacji czynnej. Zgodnie ze stanowiącą tytuł wykonawczy decyzją Komisji Europejskiej C(2020) 5548 wersja ostateczna z dnia 7 sierpnia 2020 r. oraz załącznikiem II, część B, sekcja 2, II.19.3 do umowy o dotację, Komisja działała w imieniu funduszu gwarancyjnego dla uczestników lub jako jego „podmiot wykonawczy”. Tym samym sama Komisja Europejska nie jest podmiotem uprawnionym z tytułu wierzytelności, a zatem nie jest uprawniona do żądania zapłaty na swoją rzecz.

2. Zarzut drugi: naruszenie umów w rozumieniu art. 263 ust. 2 TFUE z powodu naruszenia zasady legalności administracji.
- Funduszowi gwarancyjnemu nie przysługuje jakiegokolwiek uprawnienie do wydania zaskarżonej decyzji stanowiącej tytuł wykonawczy. Artykuł 299 TFUE uprawnia Komisję, ale nie fundusz gwarancyjny, do działania w drodze decyzji stanowiącej tytuł wykonawczy. Ponadto art. 299 TFUE nie jest sam w sobie wystarczającą podstawą do wydawania wykonalnych decyzji. Uprawnienia zainteresowanych instytucji do przyjmowania takich aktów muszą wynikać z innych przepisów.
3. Zarzut trzeci: naruszenie traktatów na podstawie art. 263 ust. 2 TFUE z powodu braku roszczenia do żądania zwrotu zgodnie z załącznikiem II część B sekcja 2 pkt II.20 umowy o udzielenie dotacji.
- Zdaniem skarżącej pozwana nie jest uprawniona na podstawie postanowień umowy o dotację do odzyskania wydatków od pierwszego roku realizacji projektu wskazanego przez skarżącą. Koszty te są bowiem kwalifikowalne, a zatem muszą zostać uznane.
 - Nie można natomiast również zakwestionować faktu, że skarżąca nie jest uprawniona do zwrotu kosztów po wycofaniu się z projektu FIBROGELNET, ponieważ udział skarżącej w projekcie FIBROGELNET był uzasadniony licznymi naruszeniami norm proceduralnych dotyczących wycofania się beneficjenta z konsorcjum zgodnie z załącznikiem II część B sekcja 2 II.35. i następane, a koordynator wielokrotnie potwierdzał koszty ponoszone przez skarżącą jako wydatki kwalifikowalne zgodnie z załącznikiem II część B sekcja 2 pkt II.14 umowy o dotację, jeszcze przed rzekomym wycofaniem się z projektu. Skarżąca mogła zatem powołać się na ich otrzymanie zgodne z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2020 r. – KC / Komisja

(Sprawa T-580/20)

(2020/C 414/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: KC (przedstawiciel: adwokat L. Frölich)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Unii Europejskiej na rzecz skarżącej zapłaty odszkodowania za szkodę majątkową (odsetki oddzielnie) w wysokości 330 000 EUR dziennie począwszy od dnia 1 czerwca 2020 r. (włącznie) aż do daty przyjęcia przez Komisję Europejską decyzji, w ramach sprawy (*poufne*)⁽¹⁾, stosownie do postanowień i zasad wyroków w sprawach *Dilly's Wellnesshotel C-493/14* z dnia 21 czerwca 2016 r. oraz *Eesti Pagar AS C-349/17* z dnia 5 marca 2019 r.;
- zasądzenie od Unii Europejskiej na rzecz skarżącej odszkodowania za utratę szansy w wysokości 680 000 EUR dziennie począwszy od dnia 1 czerwca 2020 r. aż do daty przyjęcia przez Komisję Europejską decyzji, w ramach sprawy (*poufne*), stosownie do postanowień i zasad wyroków w sprawach *Dilly's Wellnesshotel C-493/14* z dnia 21 czerwca 2016 r. oraz *Eesti Pagar AS C-349/17* z dnia 5 marca 2019 r.;
- zasądzenie od Unii Europejskiej na rzecz skarżącej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 10 354 869,92 EUR,
- zasądzenie, że wskazane wyżej rekompensaty zostaną powiększone o odsetki za zwłokę naliczane od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku aż do dnia całkowitej zapłaty, według stopy procentowej stosowanej przez Europejski Bank Centralny (EBC) do jego głównych operacji refinansowania, powiększonej o dwa punkty procentowe,
- obciążenie Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut oparty na trzech łącznych przesłankach określonych w orzecznictwie, a wynikających z wyroku z dnia 8 listopada 2011 r., *Idromacchine i in./Komisja*, T-88/09, EU:T:2011:641, zmierzający do pociągnięcia do odpowiedzialności Unii Europejskiej na podstawie art. 340 akapit 2 TFUE. Zarzut ten dzieli się na trzy części.

1. W pierwszej części zarzutu skarżąca podnosi, iż w swojej skardze do Komisji Europejskiej zawiadomiła o niezgłoszonych interwencjach państwa francuskiego przybierających formę kapitału inwestycyjnego w ramach funduszu zarządzanego przez spółkę prawa prywatnego dysponującą prawami wyłącznymi lub specjalnymi w rozumieniu art. 106 ust. 1 TFUE. Uważa ona, iż Komisja nie uwzględniła postanowień i zasad określonych w wyrokach sprawach *Dilly's Wellnesshotel C-493/14* z dnia 21 czerwca 2016 r. oraz *Eesti Pagar AS C-349/17* z dnia 5 marca 2019 r. Zdaniem skarżącej Komisja naruszyła, po pierwsze, zasadę „lex posteriori derogat legi priori”, po drugie, hierarchię norm określoną w art. 288 TFUE i po trzecie, zasadę „lex specialis derogat legi generali”. Wreszcie, Komisja naruszyła prawa proceduralne skarżącej nie wszczynając formalnego postępowania, przewidzianego przez art. 108 ust. 2 TFUE, w rozsądnym terminie.
2. W drugiej części zarzutu skarżąca podnosi, że pozbawiono ją decydujących i niezbędnych skutków prawnych wynikających z wszczęcia formalnej procedury, które pozwoliłyby jej uzasadnić przed sądami krajowymi istnienie obowiązku odzyskania rozpatrywanej bezprawnie przyznanej pomocy. Zdaniem skarżącej pozwoliłoby to jej na uzyskanie środków tymczasowych pozwalających zmierzyć się z pilnym problemem braku wystarczających dochodów.
3. W trzeciej części zarzutu skarżąca podnosi, iż bezpośredni i pewny charakter poniesionej szkody został wykazany na tej podstawie, że niezgodne z prawem zachowanie Komisji przeszkodziło jej w uzyskaniu wypłaty odszkodowania od władz francuskich, która pozwoliłaby jej na zapłatę jej zobowiązań bankowych, co spowodowało szkodę majątkową, utratę szansy oraz krzywdę, których zrekompensowanie należy do Unii.

(¹) Nieujawnione informacje poufne.

Skarga wniesiona w dniu 17 września 2020 r. – *Ighoga Region 10 i in./Komisja*

(Sprawa T-582/20)

(2020/C 414/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Interessengemeinschaft der Hoteliers und Gastronomen Region 10 e.V. (*Ighoga Region 10*) (Ingolstadt, Niemcy), MJ i MK (przedstawiciel: Rechtsanwalt A. Bartosch)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 28 kwietnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.48582 (2017/FC) – Niemcy – domniemana pomoc państwa na rzecz *Maritim-Gruppe* i *KHI Immobilien GmbH* (Ingolstadt);
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga opiera się na jednym zarzucie, w drodze którego skarżąca dochodzi naruszenia przysługujących jej praw procesowych jako stronie zgodnie z art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 2015/1589 (¹) z powodu odmowy wszczęcia przez pozwaną formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE przeciwko Niemcom.

Jedyny zarzut jest podzielony na cztery części w sposób następujący.

1. Po pierwsze, skarżący twierdzą, że poważne trudności związane z bezpośrednimi korzyściami, z jakich korzysta grupa Maritim w związku z prowadzeniem Centrum Kongresowego w Ingolstadt („CC-IN”) i hoteli nie zostały pokonane, ponieważ
 - strona pozwana nie przeprowadziła niezależnej kontroli procedury przetargowej dotyczącej funkcjonowania Centrum Kongresowego Ingolstadt, pomimo istnienia konkretnych dowodów podważających prawidłowość procedury przetargowej dotyczącej funkcjonowania Centrum Kongresowego Ingolstadt;
 - strona pozwana w ramach badania adekwatności warunków dzierżawy na rynku zastosowała niedopuszczalny pod względem prawnym standard;
 - dodatkowo strona pozwana zastosowała niewłaściwe kryterium dla celów tego badania adekwatności warunków dzierżawy na rynku; oraz
 - wreszcie, strona pozwana odmówiła zastosowania odpowiedniego poziomu odniesienia dla oceny adekwatności rynku.
2. Po drugie, skarżący podnoszą, że nie zostały przewyżczone poważne trudności dotyczące pośrednich korzyści grupy Maritim, ponieważ strona pozwana całkowicie zignorowała etap skargi administracyjnej i w rezultacie popełniła liczne błędy w ocenie stanu faktycznego.
3. Po trzecie, skarżący twierdzą, że poważne trudności nie zostały pokonane z powodu całkowitego braku jakiegokolwiek badania przedmiotu skargi, a mianowicie rzekomej nadmiernej kompensacji finansowania CC-IN.
4. Po czwarte, skarżący podnoszą, że nie zostały przewyżczone poważne trudności wynikające z błędnej oceny kryterium pomocy między państwowej, ponieważ
 - strona pozwana zbadała tę przesłankę faktyczną w odniesieniu do niewłaściwej działalności gospodarczej;
 - czyniąc to, przyjęła za podstawę błędną przesłankę prawną;
 - całkowicie zignorowała dowody przedstawione w skardze na poparcie ich twierdzenia, że należało wyjść z założenia spełnienia kryterium między państwowego; oraz
 - w końcu zastosowała niewłaściwe i błędne merytorycznie kryteria.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 25 września 2020 r. – MP / Komisja

(Sprawa T-588/20)

(2020/C 414/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: MP (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji odmownej z dnia 9 lutego 2020 r. w sprawie wniosku o ustalenie uprawnień emerytalnych na podstawie zasad obowiązujących przed 1 stycznia 2014 r., utrzymanej w mocy decyzją z dnia 12 lutego 2020 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zarzut naruszenia przez zaskarżoną decyzję art. 21 i 22 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2020 r. – MS / Komisja

(Sprawa T-602/20)

(2020/C 414/62)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: MS (przedstawiciel: adwokat M. Medla)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, określonej w decyzji wydanej w sprawie zażalenia;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skargę skierowano przeciwko decyzji PMO 4, TFT IN, 0425863600, Komisji Europejskiej, PMO – Urząd Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych, PMO 4 – Emerytury i renty oraz relacje z byłymi urzędnikami i pracownikami, z dnia 3 grudnia 2019 r., uściślonej w decyzji HR.E.2/NX/sb/Ares Komisji Europejskiej, DG HR – Dyrekcja Generalna ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa, DIR E – Zagadnienia prawne i umowy o partnerstwie, biuro 2 – Odwołania i prowadzenie spraw, z dnia 30 czerwca 2020 r., w której oddalono zażalenie skarżącego na zaskarżoną decyzję.

Skarga jest oparta na jednym zarzucie, dotyczącym naruszenia art. 11 ust. 2 akapit drugi załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej⁽¹⁾ w związku z art. 7 ust. 1 akapit drugi decyzji z dnia [28 kwietnia] 2004 r. ustanawiającej ogólne przepisy wykonawcze do art. 11 i 12 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, dotyczących przeniesienia uprawnień emerytalnych.

Strona pozwana błędnie oparła obliczenie liczby lat uprawniających do emerytury, jakie należy uwzględnić, na wartości faktycznie przeniesionego kapitału, zaktualizowanej według rocznej stopy procentowej 3,9 % w dacie wniosku o przeniesienie uprawnień. Przeciwnie, strona pozwana powinna była oprzeć to obliczenie na wartości uprawnień emerytalnych określonej przez organ zarządzający krajowym systemem emerytalnym w dacie wniosku o przeniesienie uprawnień. Miałyby to skutkować ustaleniem o ponad 20 % wyższej liczby lat uprawniających do emerytury, jakie należy uwzględnić.

⁽¹⁾ Rozporządzenie nr 31 (EWG) 11 (EWEA) ustanawiające regulamin pracowniczego urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 1962, L 45, s. 1385).

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2020 r. – Austrian Power Grid i in./ACER

(Sprawa T-606/20)

(2020/C 414/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Austrian Power Grid AG (Wiedeń, Austria) i siedem innych skarżących (przedstawiciele: M. Levitt, adwokat, B. Byrne i D. Jubrail, Solicitors)

Strona pozwana: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących;
- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji ACER nr 02/2020 z dnia 24 stycznia 2020 r. oraz art. 3 ust. 3, art. 3 ust. 4 lit. b), art. 4 ust. 6, art. 6, art. 11 ust. 1 lit. c) i art. 12 ram wdrażania dla europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją automatyczną;
- obciążenie ACER kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji komisji odwoławczej ACER z dnia 16 lipca 2020 r. w sprawie A-001–2020 (wersja skonsolidowana), oddalającej odwołania od decyzji ACER nr 02/2020 z dnia 24 stycznia 2020 r. w sprawie ram wdrażania dla europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją automatyczną oraz, w stosownym przypadku, decyzji ACER nr 02/2020 i załącznika I do tej decyzji.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza prawo, ponieważ komisja odwoławcza ACER sformułowała wniosek, iż pozwana była uprawniona do uzupełnienia i zmiany przepisów aktu wykonawczego, rozporządzenia (UE) 2017/2195⁽¹⁾, wydając decyzję odbiegającą od uzgodnionego stanowiska krajowych organów regulacyjnych, z naruszeniem zasady przyznania kompetencji i rozporządzenia ACER.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza prawo, ponieważ komisja odwoławcza ACER nie zastosowała prawidłowo wymogów dotyczących projektu i funkcjonowania europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją automatyczną, potwierdzając dokonaną przez ACER zmianę przepisów aktu wykonawczego, rozporządzenia (UE) 2017/2195.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza zasadę dobrej administracji, prawo do obrony i obowiązek uzasadnienia, zaś komisja odwoławcza pozwanej nie wywiązuje się z obowiązków prawnych ciążyących na niej jako komisji odwoławczej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2017/2195 z dnia 23 listopada 2017 r. ustanawiające wytyczne dotyczące bilansowania (Dz.U. 2017, L 312, s. 6).

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2020 r. – Austrian Power Grid i in./ACER

(Sprawa T-607/20)

(2020/C 414/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Austrian Power Grid AG (Wiedeń, Austria) i siedem innych skarżących (przedstawiciele: M. Levitt, adwokat, B. Byrne i D. Jubrail, Solicitors)

Strona pozwana: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących;

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji ACER nr 03/2020 z dnia 24 stycznia 2020 r. oraz art. 3 ust. 3, art. 3 ust. 5 lit. b), art. 4 ust. 6, art. 6, art. 11 ust. 1 lit. c), art. 11 ust. 2 lit. c) i art. 12 ram wdrażania dla europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją automatyczną;
- obciążenie ACER kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji komisji odwoławczej ACER z dnia 16 lipca 2020 r. w sprawie A-002-2020 (wersja skonsolidowana), oddalającej odwołania od decyzji ACER nr 03/2020 z dnia 24 stycznia 2020 r. w sprawie ram wdrażania dla europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją automatyczną oraz, w stosownym przypadku, decyzji ACER nr 03/2020 i załącznika I do tej decyzji.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza prawo, ponieważ komisja odwoławcza ACER sformułowała wniosek, iż pozwana była uprawniona do uzupełnienia i zmiany przepisów aktu wykonawczego, rozporządzenia (UE) 2017/2195⁽¹⁾, wydając decyzję odbiegającą od uzgodnionego stanowiska krajowych organów regulacyjnych, z naruszeniem zasady przyznania kompetencji i rozporządzenia ACER.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza prawo, ponieważ komisja odwoławcza ACER nie zastosowała prawidłowo wymogów dotyczących projektu i funkcjonowania europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją automatyczną, potwierdzając dokonaną przez ACER zmianę przepisów aktu wykonawczego, rozporządzenia (UE) 2017/2195.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza zasadę dobrej administracji, prawo do obrony i obowiązek uzasadnienia, zaś komisja odwoławcza pozwanej nie wywiązuje się z obowiązków prawnych ciążyących na niej jako komisji odwoławczej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2017/2195 z dnia 23 listopada 2017 r. ustanawiające wytyczne dotyczące bilansowania (Dz.U. 2017, L 312, s. 6).

Skarga wniesiona w dniu 2 października 2020 r. – Airoidi Metalli / Komisja

(Sprawa T-611/20)

(2020/C 414/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Airoidi Metalli SpA (Molteno, Włochy) (przedstawiciele: M. Campa, D. Rovetta, G. Pandey, V. Villante oraz M. Pirovano, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji 2020/1215 z dnia 21 sierpnia 2020 r. poddającego rejestracji przywóz elementów wyciskanych z aluminium pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej;
- zarządzenie środków organizacji postępowania i zażądanie od Komisji przedstawienia wewnętrznych dokumentów i analiz związanych z pracami przygotowawczymi do kwestionowanego rozporządzenia oraz odpowiedniej rejestracji przewozu;
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w ramach niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 10 ust. 4 oraz art. 14 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, jak również oczywistego błędu w ocenie w ramach przeglądu i oceny dowodów przedłożonych przez skarżącego w postępowaniu antydumpingowym w celu zarządzenia rejestracji przywozu. Strona skarżąca podnosi, że Komisja oparła swoje ustalenia co do obowiązku rejestracji przywozu przewidzianego przez zaskarżone rozporządzenie na dowodach i danych, które nie były rzetelne i niereprezentatywne dla rynku Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie istotnych faktów, w tym znaczeniu, że Komisja nie oceniła w należyty sposób występowania istotnych przesłanek do zarządzenia rejestracji przywozu.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz prawa strony skarżącej do bycia wysłuchanym, jak również naruszenie obowiązku przedstawienia uzasadnienia oraz art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Strona skarżąca podnosi, że jej prawo do bycia wysłuchanym zostało naruszone, ponieważ nie przedstawiono jej odpowiedniej metodologii oceny występowania dumpingu i nie mogła się ona ustosunkować do tej metodologii. Strona skarżąca podnosi także, iż zaskarżone rozporządzenie jest wadliwe, gdyż zawiera niekompletne uzasadnienie ze względu na brak jasnego objaśnienia metodologii oceny dumpingu, a także niepodanie dlaczego i w jaki sposób Komisja uznała za rzetelne dowody przedłożone przez skarżącego w postępowaniu antydumpingowym, które na pierwszy rzut oka są wyraźnie nierzetelne.

Skarga wniesiona w dniu 5 października 2020 r. – Standardkessel Baumgarte Holding/ EUIPO (Standardkessel)

(Sprawa T-617/20)

(2020/C 414/66)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Standardkessel Baumgarte Holding GmbH (Duisburg, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwältin J. Vogtmeier)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Standardkessel – zgłoszenie nr 18 017 986

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 lipca 2020 r. w sprawie R 2665/2019-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 9 października 2020 r. – Sun West i in. / Komisja

(Sprawa T-623/20)

(2020/C 414/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Sun West (Saint-Allouestre, Francja), JB Solar (Saint-Allouestre), Azimut56 (Saint-Allouestre)
(przedstawiciel: adwokat S. Manna)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji SA.40349 (2020/MI2) B2/AD/MKL/D*2020/091023 z dnia 28 lipca 2020 r. odrzucającej skargę z dnia 2 marca 2020 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej producentom fotowoltaiki rozporządzeniami taryfowymi z dnia 10 lipca 2006 r. oraz 12 stycznia i 31 sierpnia 2020 r, ponieważ:
 - skarżące powinny zostać uznane za „zainteresowane strony” w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia UE 2015/1589, i z tego względu zgodnie z art. 24 ust. 2 rozporządzenia UE 2015/1589 mają prawo złożyć do Komisji skargę w celu ujawnienia pomocy niezgodnej z prawem;
 - Komisja jest zobowiązana bez zbędnej zwłoki rozpocząć badanie wstępne w odniesieniu do każdej skargi dotyczącej pomocy niezgodnej z prawem zgodnie z art. 12 ust. 1 rozporządzenia UE 2015/1589;
 - Komisja jest zobowiązana wyegzekwować stosowanie postanowień TFUE dotyczących pomocy państwa i nie może tego zaniechać;
- skarżące użyły wzoru formularza z art. 33 rozporządzenia UE 2015/1589.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 1 lit. h) rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9). Skarżące podnoszą w tym względzie, że przysługuje im status „zainteresowanych stron”.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 24 ust. 2 rozporządzenia 2015/1589. Skarżące uważają, że jako skarga strony zainteresowanej @@[sprecyzować zarzut]
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 12 ust. 12 rozporządzenia 2015/1589, ponieważ Komisja była zobowiązana, zgodnie z tym przepisem, bez zbędnej zwłoki rozpocząć badanie wstępne w odniesieniu do każdej skargi dotyczącej pomocy niezgodnej z prawem.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 107, 108 i 109 TFUE oraz rozporządzenia 2015/1589. Skarżące uważają, że Komisja jest zobowiązana wyegzekwować stosowanie postanowień Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczących pomocy państwa i nie może zaniechać zbadania skargi ujawniającej pomoc niezgodną z prawem.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 33 rozporządzenia 2015/1589. Skarżące twierdzą w tym względzie, że użyły wzoru formularza z art. 33 rozporządzenia 2015/1589.

Skarga wniesiona w dniu 12 października 2020 r. – Landwärme/Komisja

(Sprawa T-626/20)

(2020/C 414/68)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Landwärme GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Bonhage i M. Frank)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej C(2020) 4489 final z dnia 29 czerwca 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.56125 (2020/N) – „Sweden Prolongation and modification of scheme SA.49893 (2018/N)/Tax exemption for non-food based biogas and bio-propane in heat generation” oraz decyzji Az. SA.56908 (2020/N) – „Sweden Prolongation and modification of biogas scheme for motor fuel in Sweden”;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem pomocy

- Pomoc przyznana przez Królestwo Szwecji na biogaz do produkcji ciepła i na wykorzystanie jako paliwo pozwala na jej łączenie z pomocą przyznaną przez inne państwa członkowskie UE. Taka kombinacja prowadzi do nadmiernej kompensacji w przypadku importu biogazu. Pomoc jest zatem niezgodna z prawem, a decyzje Komisji ją zatwierdzające są nieważne.

2. Zarzut drugi: błędne skorzystanie ze swobody uznania.

- W 2019 r. skarżąca zwróciła uwagę Komisji na problem połączenia pomocy Królestwa Szwecji z pomocą innych państw członkowskich UE. Komisja nie uwzględniła tego wniosku w swojej ocenie. Poza twierdzeniem skarżącej, Komisja nie uwzględniła również obszernych, publicznie dostępnych informacji na ten temat. Ponieważ Komisja nie dokonała ustaleń i nie oceniła kontekstu gospodarczego pomocy przyznanej przez Królestwo Szwecji na rzecz biogazu do produkcji ciepła i wykorzystania jako paliwa, ma miejsce błędne skorzystanie ze swobody. Decyzje Komisji zatwierdzające pomoc są zatem nieważne.

3. Zarzut trzeci: brak uzasadnienia

- W swoich decyzjach zatwierdzających pomoc Komisja nie zajmuje się kwestią połączenia pomocy przyznanej przez Królestwo Szwecji z pomocą przyznaną przez inne państwa członkowskie UE. Stanowi to uchybienie w zakresie uzasadnienia i naruszenie art. 296 ust. 2 TFUE oraz art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. W związku z tym decyzje zatwierdzające Komisji są nieważne.

4. Zarzut czwarty: obowiązek wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego

- Ze względu na warunki rynkowe, które od czasu pierwotnego zezwolenia zmieniły się zasadniczo, Komisja była zobowiązana do uwiarygodnienia swojej oceny zgodnie z prawem dotyczącym pomocy państwa w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego za pomocą informacji rynkowych. Ponadto była ona zobowiązana do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, ponieważ napotkała poważne trudności w ocenie pomocy przyznanej przez Królestwo Szwecji. Zdaniem skarżącej nieszczęście formalnego postępowania wyjaśniającego stanowi naruszenie art. 4 ust. 4 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589⁽¹⁾. Decyzje Komisji zatwierdzające pomoc są zatem nieważne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 16 października 2020 r. – Rynair / Komisja

(Sprawa T-628/20)

(2020/C 414/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rynair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci F. Laprévotte, E. Vahida, V. Blanc, I. Metaxas-Maranghidis i S. Rating)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) z dnia 31 lipca 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA. 57659 – Hiszpania – Fundusz dokapitalizowania⁽¹⁾; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Strona skarżąca wniosła również o rozpoznanie jej skargi w trybie przyspieszonym, przewidzianym w art. 23a statutu Trybunału.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja Europejska naruszyła konkretne postanowienia TFUE oraz ogólne zasady prawa europejskiego dotyczące zakazu dyskryminacji, swobodnego przepływu usług i swobody przedsiębiorczości, które stanowiły podstawę liberalizacji transportu lotniczego w UE od końca lat 80. Liberalizacja rynku transportu lotniczego w UE pozwoliła na rozwój prawdziwie paneuropejskich tanich linii lotniczych. Komisja Europejska pominęła szkody spowodowane przez kryzys COVID-19 w odniesieniu do tych paneuropejskich linii lotniczych oraz ich rolę w sieci połączeń lotniczych Hiszpanii, pozwalając Hiszpanii na zastrzeżenie pomocy tylko dla przedsiębiorstw mających siedzibę w tym państwie. W art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE przewidziano wyjątek od zakazu udzielania pomocy państwa zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE, ale nie przewidziano wyjątku od innych norm i zasad TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja Europejska błędnie zastosowała art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE poprzez naruszenie obowiązku wyważenia korzystnych skutków pomocy z jej niekorzystnym wpływem na warunki wymiany handlowej i zachowanie niezakłóconej konkurencji (tzw. „kryterium wyważenia”).

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja Europejska sama pozbawiła się uprawnień dyskrecjonalnych, jakimi dysponuje przy kontroli pomocy państwa i naruszyła prawo poprzez pozwolenie Hiszpanii na wykonanie uprawnień dyskrecjonalnych do wyboru beneficjentów systemu pomocy.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja Europejska nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego pomimo poważnych trudności i naruszyła prawa proceduralne skarżącej.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że wydając decyzję, Komisja uchybiła ciężącemu na niej obowiązкови uzasadnienia.

(1) Dz.U. 2020 C 269, s. 8.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL